Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 21 Februari 1942
5e jaargang Nr. 133

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

Sociaal wanbeheer en voedselschandalen

De nationaal-socialistische staat is niet een kunstmatig geconstrueerd autoritair bestuursapparaat, dat volgens daartoe vastgestelde richtlijnen belast is met de leiding van de in dezen staat woonachtige burgers, doch hij komt integendeel uit het volk zelf voort en moet dus worden beschouwd als een georganiseerde uiting van den volkswil en van de volksbehoeften. Deze staat is gegrondvest op een hechte volksgemeenschap en kent dus alleen maar een gemeenschappelijk belang, in tegenstelling met het liberale systeem, dat het individu op den voorgrond stelde en den gezonden samenhang verwaarloosde. Tegenover het beginsel van „Ieder voor zich en God voor ons allen", dat anderhalve eeuw opgeld heeft gedaan en namelooze ellende heeft gebracht voor groote groepen der bevolking, staat thans de noodzakelijk geworden herwaardeering van het algemeen belang op de eerste plaats en zij zal ons een waarborg zijn, dat in de toekomst het wel en wee van ons volk niet meer afhankelijk is van den ongebonden en onverantwoordelijken enkeling.

Dit is een theoretisch grondbeginsel van den nieuwen, door het genie van den Führer ingeluiden tijd, doch het nationaal-socialisme wil breken met de voosheid van schoone leuzen, die nimmer tot werkelijkheid worden en het eischt dus vóór alles van zijn belijders DE DAAD. Geen enkele moeilijkheid immers kan worden overwonnen door een schoon gesproken woord; slechts de daad van den mensch bepaalt zijn waarde in het leven. Wil een volk een eenheid vormen in dien zin, dat de bevolkingsgroepen onderling samenwerken en elkander steunen op de basis van een gemeenschappelijk belang, dan zal dit niet alleen tot uiting moeten komen in de bestuurshandelingen, maar bovenal ook in de kleine nooden van het dagelijksche leven. En dit kan ook nooit een kwestie zijn van dwang van bovenaf, doch het zal moeten voortspruiten uit het gezonde volksgevoel zelf. Een volk, waarin dit gevoel leeft, is in zijn kern gezond en tot groote dingen in staat; waar dit gevoel niet aanwezig is, kunnen we niet meer spreken van een volk, doch van een samenraapsel van individuen, waarvan ieder wil leven ten koste van de anderen. Zulk een heterogene massa is tot den ondergang gedoemd.

In de afgeloopen dagen, toen ons land een zeldzaam zwaren sneeuwval meemaakte en dientengevolge de groote steden practisch verstoken waren van de levensmiddelentransporten, toen zonder eenige overdrijving DE HONGER dreigde zijn intrede te doen in tienduizenden gezinnen, toen hebben de nationaal-socialistische strijders van Nederland met de daad bewezen, dat zij niet te beroerd zijn om aan te pakken, wanneer het er om gaat de nooden van de volksgemeenschap te lenigen, toen hebben zij een daadwerkelijke getuigenis afgelegd van hun socialistische gevoelens, toen hebben zij zich ingezet en belangeloos geholpen om in de groote steden de transportmoeilijkheden zooveel mogelijk te ondervangen en de levensmiddelenvoorziening, zoo goed als maar kon, normalen voortgang te doen vinden.

De W.A. heeft zich aan de stadsbevolking laten zien, zooals zij is en zooals zij wil zijn: als een deel van dit volk zelf, als een orgaan, dat weliswaar de vuist gebruikt, als het niet anders kan, doch daadwerkelijke hulp verleent, waar en wanneer dit noodig is. Zij is niet gekomen, zooals de Oranje-bolsjewieken van den Londenschen zender haar zoo gaarne aan den goedgeloovigen luisteraar afschilderen: als een woeste bende, die, waar zij er maar de kans toe ziet, de burgers met den knoet afranselt en vrouwen en kinderen onder haar zware laarzen vertrapt, maar zij is gekomen zonder daarvan eenigen ophef te maken; zij heeft bescheiden het vaak ondankbare en altijd zware werk gedaan. Zij heeft de tramsporen schoongemaakt en toegangswegen vrijgehouden; waar de normale diensten faalden, heeft de W.A er voor zorg gedragen, dat de aardappelen- en voedselvoorziening zoo'n regelmatig mogelijk beloop had. De W.A. heeft in deze moeilijke dagen — wij herhalen het — duizenden gezinnen over schier onoverkomelijke moeilijkheden heen geholpen. En..... het meest verbijsterende voor de anglophiele hitsers in dit land is wel dit: het publiek heeft de waarde van deze hulp onderkend en het heeft ze gewaardeerd! Niet langer bestond er de kunstmatig opgeworpen dam tusschen de weerafdeelingen en een groot deel van het Nederlandsche volk; toen de nood aan den man was, deed de W.A. haar vrijwillige werk met instemming, met medewerking en met waardeering van de zijde van het publiek. En waar een enkeling het waagde een schamper commentaar op deze hulpverleening te leveren, kozen de omstanders zonder dralen de zijde van de W.A.-mannen en keerden zij zich tegen de beroepskankeraars, die er slechts op uit zijn dit volk met hun door blinden haat ingegeven ophitsing te vergiftigen en geestelijk gevangen te houden in den ban van de emigrantenkliek.

Niettemin zijn enkele potentaatjes er door hun positie in geslaagd de hulpverleening van de W.A. geheel of gedeeltelijk te saboteeren. Een onopgesmukt verslag hiervan vindt de lezer op de volgende bladzijden. Daaruit kan hij leeren hoe groot de liefde is, die democratische bonzen voor hun volk koesteren!

TWEE SOORTEN SOCIALISME

De Haagsche W.A. was paraat!

Wij geven hieronder een verslag van de ervaringen, die de commandant van de Haagsche W.A., heerbanleider Feenstra, met verschillende plaatselijke autoriteiten heeft opgedaan, toen hij op de goede gedachte kwam om zooveel mogelijk leden van zijn corps voor openbare hulpverleening tijdens de periode van zwaren sneeuwval in te zetten. Deze reportage behoeft, zooals gezegd, geen opsmuk; de daarbij aan het licht gekomen toestanden en verhoudingen zijn dermate ontstellend en ergerlijk, dat men zich bij lezing er van afvraagt hoe zulke dingen in het Nederland van de twintigste eeuw mogelijk zijn.

Sneeuwruimers als slaven

Daar is in de eerste plaats het geval met de sneeuwruiming. Toen kam. Feenstra aan den Gemeentelijken Reinigingsdienst aanbood, enkele honderden van zijn mannen voor de sneeuwruiming in te zetten, werd dit aanbod vriendelijk, doch beslist van de hand gewezen. „De dienst was perfect in orde, de organisatie was prima en er waren menschen genoeg om de Haagsche straten in een minimum van tijd van de hinderlijke sneeuw te bevrijden." Zoo ongeveer luidde het antwoord van de heeren. In werkelijkheid was er vrijwel geen stad in Nederland waar de sneeuwruiming zoo gebrekkig verliep als in de residentie en het heeft heel wat protesten en klachten geregend voor men eindelijk zoo ver was, dat van een geringe verbetering gesproken kon worden. Maatschappelijk Hulpbetoon bestond het toen om aan hen, die door de weersomstandigheden hun beroep niet langer konden uitoefenen en dus genoodzaakt waren, ondersteuning aan te vragen, de opdracht te geven, huis aan huis aan te bellen ten einde tegen een fooitje de stoep schoon te mogen vegen! Als bedelaars werden deze arbeiders de straat op gestuurd; daarmede bewees de democratische ambtenarenkliek in Den Haag, dat zij geen flauw begrip heeft van de eer van den arbeider. Daarmede bewijzen de betrokken ambtenaren tevens, dat zij in den geest nog zoo verknocht zijn aan het oude stelsel, dat zij onbruikbaar kunnen worden geacht om in den nieuwen tijd, die de arbeidseer vooropstelt en waarin de werknemer dus op een eervolle bejegening kan rekenen, nog langer hun functie te kunnen waarnemen. Deze menschen beschouwen de aan hun zorg toevertrouwde steuntrekkenden naar ècht-democratische opvatting als paria's, wien men terwille van de orde en de rust in de burgerlijk-zelfgenoegzame samenleving nu eenmaal een steun moet geven, die hen van den hongerdood kan redden, doch die men overigens gerust als maatschappelijk uitschot kan behandelen. Van eenig besef, dat het hier volwaardige volksgenooten betreft, wien een volwaardige plaats in de maatschappij toekomt, is bij deze bureaucraten geen sprake. Zij hebben genoeg aan hun paragrafen en voorschriften en onderdrukken daarvoor blijkbaar elk menschelijk gevoel. Daarom zal de bezem in deze bureau's zijn functie eens terdege moeten verrichten!

Maatschappelijk Hulpbetoon wist van niets

.... een groot aantal werkloozen-sneeuwruimers, die niet eens in het bezit waren van een paar deugdelijke schoenen .....

Geen kleeding en geen schoeisel....

Overigens is deze geheele Haagsche sneeuwruim-geschiedenis een aaneenschakeling van de meest ergerlijke schandalen. **Want wij zijn er nog niet met ons verhaal. Er zijn n.l. een groot aantal werkloozen - sneeuwruimers de straat opgejaagd, die niet eens in het bezit waren van een paar deugdelijke schoenen! Talooze anderen weer waren volkomen ongeschikt voor dit zware werk of waren zoo onvoldoende gekleed, dat zij niet tegen de koude beschut waren. Zonder eenig onderscheid, zonder eenige selectie werden al deze menschen als willooze werktuigen, als dommekrachten de straat opgedreven!**

Radelooze arbeidersvrouwen wenden zich tot de W.A.

Toen brak als slot van dit drama, na een week van hard werken, de betaaldag aan. Het was in onzen veelgeprezen democratischen staat altijd gewoonte, dat steuntrekkenden, die tijdelijk werk vonden, één derde boven hun steunbedrag mochten verdienen. Op last van den Rijkscommissaris is het bedrag van de uitbetaling kortelings verhoogd tot twee derden boven het steunbedrag. Ofschoon deze verordening door de radio was bekend gemaakt en in alle dagbladen was verschenen, wist de Gemeentelijke Dienst voor Maatschappelijk Hulpbetoon van dezen maatregel niets af.... **De vrouwen, die voor het bureau van dezen dienst waren samengestroomd en zich door deze kennelijke sabotage van de heeren ambtenaren weer de dupe wisten, wendden zich toen in hun radeloosheid tot heerbanleider Feenstra, hetgeen kenmerkend mag worden geacht voor het vertrouwen, dat de W.A. in breede kringen der arbeiders geniet.** Kam. Feenstra noodigde daarop Maatschappelijk Hulpbetoon uit even een ambtenaar naar het departement te sturen, opdat deze alsnog kennis zou kunnen nemen van den juisten tekst der betreffende verordening. Tot elken prijs immers moest voorkomen worden, dat deze menschen minder ontvingen, dan waarop zij krachtens de beslissing van de hoogste Duitsche autoriteit recht hadden. De chef van dezen dienst weigerde dit echter botweg!

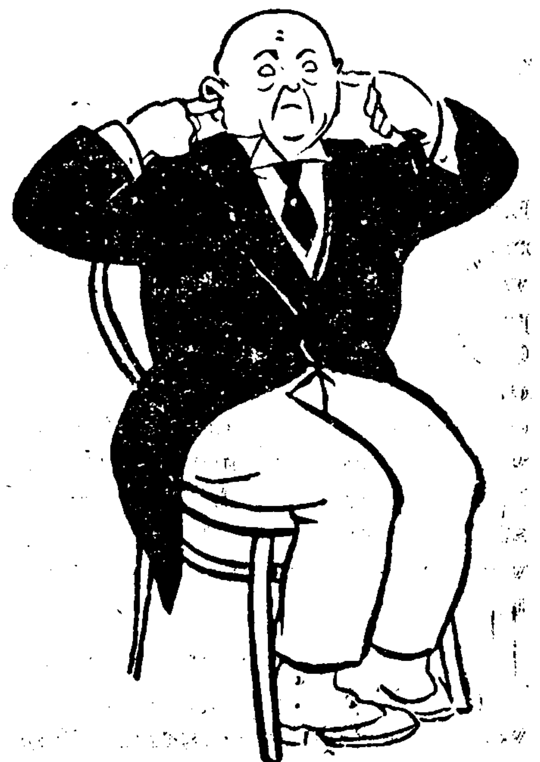
Daar kwam nog bij, dat Maatschappelijk Hulpbetoon deze menschen door hun sneeuwruiming als in de werkverschaffing geplaatst beschouwde, hetgeen inhoudt, dat zij dus tevens geen recht meer hebben op kolenbonnen en verschillende andere voorrechten.

Toen bleef er — het was inmiddels bijna elf uur geworden dien Zaterdagmorgen — geen andere uitweg open dan een beroep op den wethouder van Sociale Zaken, den heer Buurman. Buurman immers was altijd een bekend sociaal-democraat; van hem mocht men toch aannemen, dat hij met deze ergerlijke misstanden niet op de hoogte was. Van hem ook mocht men verwachten, neen, men kon het als zeker aannemen, dat hem het lot van de steuntrekkenden ter harte ging. De voortdurende zorg voor de werkloozen en hun gezinnen was toch altijd een van de eerste programmapunten van de sociaal-democratische arbeiderspartij?

Wethouder Buurman: „Ik lees geen krant en ik luister niet naar de radio!"

Groot was dan ook de verbouwereerdheid van kam. Feenstra, toen hij wethouder Buurman aan de andere zijde van de lijn hoorde verklaren: „ik weet nergens van en kan er werkelijk niets aan doen!" En op de opmerking van den heerbanleider, dat de verordening toch overal was bekendgemaakt, kwam de klap op de vuurpijl: „ik lees geen enkele krant en naar de radio luister ik niet!"

Zoo zijn dus de opvattingen van een sociaal-democratischen bons, die altijd geleefd heeft van de penningen van de arbeiders. Men verlangde niet eens van dezen man — ofschoon dit op zijn weg zou hebben gelegen — dat hij een actie zou beginnen om het lot der stempelaars te verbeteren; men eischte alleen maar, dat hij er zorg voor zou dragen, dat de verordening van den Rijkscommissaris zou worden nageleefd, een verordening, die het lot van deze menschen daadwerkelijk verbeterde!

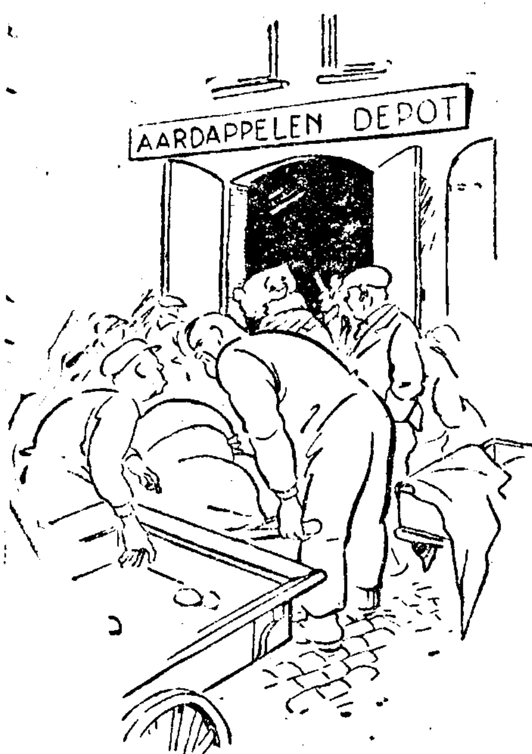
De ècht Nederlandsche wethouder

Maar zoo groot was de blinde haat van dezen man, dat hij hiervan niet eens kennis wilde nemen, dat hij geen krant las en naar de radio niet wilde luisteren. Een wethouder van Sociale Zaken, die geen krant leest en geen radio hoort, die als een kluizenaar leeft temidden van een wereld, die hij niet begrijpen wil, omdat hij intuïtief zijn bonzentroon voelt wankelen. Omdat hij beseft, dat de nieuwe tijd een einde maakt aan het parasietendom, waarvan hij zich een onvervreemdbaar deel weet.... Alleen daarom, om zijn eigen minderwaardige persoonlijke motieven, is hij zonder slag of stoot bereid de hem toevertrouwde bevolkingsgroep in de ellende te storten. Waarmede hij tevens blijk geeft, dat het lot van deze menschen hem geen zier kan schelen.

„Democratisch socialisme"

Indien men hier te doen had gehad met een eerlijken sociaal-democraat, die meende principieele bezwaren te moeten koesteren tegen de nieuwe orde, dan had het hem toch zeker moeten verheugen, wanneer de levensomstandigheden van diegenen, voor wie hij altijd beweerde op de bres te staan, werden verbeterd. Ook dan had hij zijn principes niet terzijde behoeven te stellen. In plaats hiervan toont dit individu zijn volkomen harteloosheid en stort duizenden in de ellende.

Wij eischen, dat wethouder Buurman onmiddellijk van zijn functie wordt ontheven, terwijl

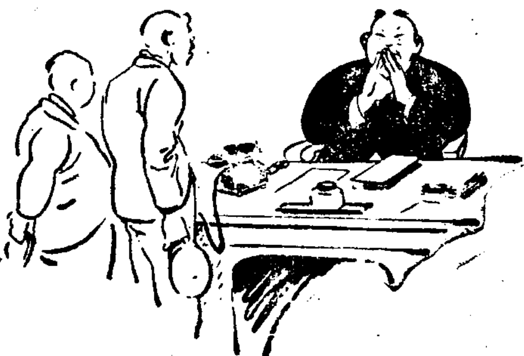
Wanorde bij de depots!

mogelijk een verwijzing naar een concentratiekamp hier niet overbodig zou zijn.

Deze man heeft misdadig gehandeld tegenover de volksgemeenschap en behoort dus daar waar volksvijandige elementen plegen te worden ondergebracht. Overigens drukken wij elders in dit nummer nog enkele foto's af, die een sprekend bewijsmateriaal vormen van 's heeren Buurmans beleid, terwijl wij binnenkort in staat hopen te zijn de praktijken van dit heer nog verder te belichten.

Aardappelweeën

Komen wij thans op het gebied van de voedselvoorziening. Teneinde vooral in het langzamerhand nijpend wordende gebrek aan aardappelen — welke immers als volksvoedsel moeten worden beschouwd — te kunnen helpen voorzien, stelde heerbanleider Feenstra zich in verbinding met de Heer van Zalen van den V.B.N.A. (Bond van Ned. Aardappelhandelaren) en bood hem de — weder-

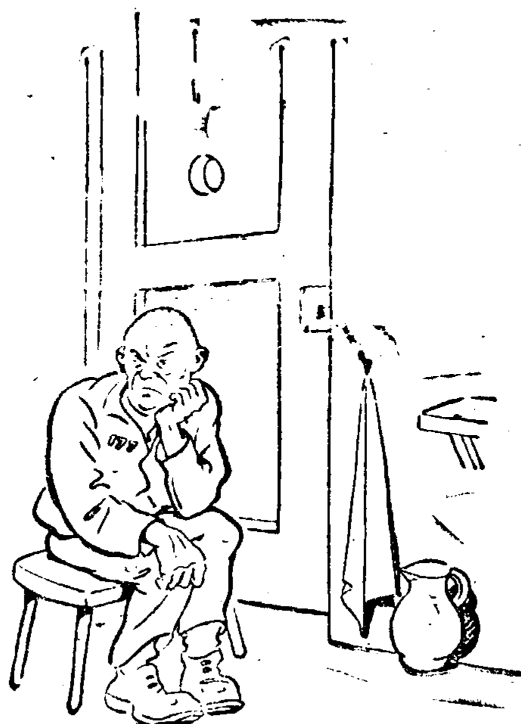
Meneer Van Zalen zat in alle rust achter zijn schrijftafel en trok zich van de heele zaak niets aan!

om belangelooze — hulp aan van een paar honderd W.A.-mannen, terwijl bovendien enkele vrachtauto's ter beschikking konden worden gesteld. De heer van Zalen echter wees dit aanbod op vriendelijke wijze van de hand en gaf de verzekering, dat hij bereids doeltreffende maatregelen had genomen om aan alle eventualiteiten het hoofd te kunnen bieden. Kam. Feenstra echter, wien het wel eenigszins bevreemdde, dat alles eensklaps op rolletjes liep, zoodra de W.A.-hulp in het vooruitzicht werd gesteld, was zoo verstandig eenige voorzorgsmaatregelen te nemen en gaf een aantal van zijn mannen opdracht zich den volgenden morgen te verdeelen over de aardappelendepots, welke op verschillende punten van de stad zijn gelegen. Buitendien begaf hij zich ook zelf op weg om een indruk te krijgen van de doeltreffende maatregelen des heeren van Zalen. Wat hij op dezen inspectietocht echter zag, zal ongetwijfeld alle pessimistische verwachtingen overtroffen hebben, die hij in zijn hart reeds koesterde. Bij elk depot stond een lange file van kleinhandelaren met alle denkbare voertuigen ten einde het dagelijksche rantsoen voor hun klanten op te halen. In de depots zelf waren daarentegen niet mer dan twee, zegge en schrijve twee, mannen bezig, die zich in het bezit bevonden van een kleine aardappelschop en die daarmede de file buiten van aardappelen moesten voorzien. Als toen de W.A. niet had geholpen, hadden de kleinhandelaren er 's avonds nog gestaan!

De Heer van Zalen echter, die verantwoordelijk is voor de aardappelvoorziening en wiens taak het dus was geweest den inspectietocht te maken, welken kam. Feenstra op zich had genomen, was in geen velden of wegen te bekennen. Meneer van Zalen zat in alle rust achter zijn schrijftafel en trok zich van de heele zaak niets aan. Ook deze man is schromelijk tekort geschoten in de vervulling van zijn plicht tegenover de volksgemeenschap. **Zijn haat tegen nationaal-socialisme in het algemeen is zoo groot, dat hij liever de menschen honger laat lijden, dan dat hij de hulp van deze prachtige organisatie aanvaardt. Het Nederlandsche volk kan met recht eischen, dat dergelijke creaturen uit hun functie worden ontzet, omdat zij door hun domme sabotage een gevaar vormen voor de geheele burgerij.**

Een man van eer!

Met den aanvoer van groenten was het ook al niet beter gesteld. De menschen konden in de winkels zelfs niet het meest noodzakelijke koopen. Hier was het echter het Haagsche gemeentebestuur zelf, dat in den persoon van wethouder Feber en namens dezen als vertegenwoordiger den heer Van Stein in het veilinggebouw een vergadering van grossiers bijeenriep om een commissie te kunnen benoemen, die zich met de regeling van de groentenvoorziening zou moeten belasten. Als leden van de commissie werden eerst benoemd de heeren Verharen en De Mooy en vervolgens een lid van de N.S.B., kam. Th. Boers van het Front van Nering en Ambacht. Toen echter daarop ook de voorzitter van het Binnenlandsch Kooplieden Verbond, de heer Vogelaar (woonachtig aan de Soestdijkschekade in Den Haag), door den heer v.

Een man van eer!

Stein werd uitgenoodigd, verklaarde deze staande de vergadering:

„Als man van eer kan ik niet zitting nemen in een commissie, waarvan een N.S.B.-er deel uitmaakt."

Goed zoo, die zat! Het moet den aanwezigen anti-elementen weer eens goed hebben gedaan, dat de nazi Boers op zulk een fiere wijze door een man van eer werd afgestraft.

Welk een eigenaardige opvatting sommige democraten echter van de eer hebben, zal ook thans blijken. Wij zijn n.l. in staat te publiceeren, dat deze „man van eer" **reeds tot driemaal toe is veroordeeld en wel:**

in 1925 wegens diefstal;
in 1930 wegens dood door schuld;
in 1938 wegens oplichting.

Bovendien werd in 1941 een proces tegen Vogelaar aanhangig gemaakt wegens oplichting van Maatschappelijk Hulpbetoon.

Door een fout van den heer van Stein, die Vogelaar 24 uur bedenktijd gaf, is deze „man van eer" er echter toch weer in geslaagd de normale groentenvoorziening van de geheele Haagsche bevolking een dag lang op te houden. De eenige troost voor de gemeenschap is, dat dit minderwaardige individu na bekendwording van dit voorval op last van de Duitsche autoriteiten is gearresteerd en zijn gerechte straf voor de benadeeling van zulk een groote groep volksgenooten niet zal ontgaan.

De door ons opgesomde gevallen spreken elk voor zichzelf en vormen een bewijs van de misdadige mentaliteit van sommige invloedrijke functionarissen en ambtenaren. Wij mogen echter niet vergeten, dat deze menschen groot zijn geworden door een stelsel, dat op alle factoren toezag, behalve op vakbekwaamheid en verantwoordelijkheidsgevoel. En we mogen ook niet vergeten, dat deze toestanden, die thans, dank zij het energieke ingrijpen van de Haagsche W.A. en haar commandant aan den dag zijn gekomen, een schril licht werpen op de al dan niet opzettelijke lakschheid van het Nederlandsche bestuurs- en contrôle-apparaat. Wat immers heeft in al deze gevallen het Haagsche gemeentebestuur zelf tot stand gebracht. Het behoorde toch immers tot zijn taak om voor het welzijn der bevolking naar vermogen zorg te dragen? De heeren hebben niets of vrijwel niets gedaan!

Onvoldoende contrôle!

En ook het contrôle-apparaat is volmaakt ondeugdelijk. Wij hebben b.v. schoone en uitgebreide verordeningen tegen de prijsopdrijving. Maar er is, al weer in den Haag — om maar één voorbeeld te noemen — vrijwel geen groentenhandelaar, die er in slaagt om tegen een vastgestelden prijs te verkoopen. Want op zijn beurt komt deze man bij den grossier terecht en deze is niet bereid hem te leveren, wanneer hij niet boven de door de regeering bepaalde prijzen een zekeren toeslag betaalt. Ook clandestien natuurlijk! Treft de groentenman onderweg een prijscontroleur, dan laat hij een nota zien, waaruit blijkt, dat hij tegen den normalen prijs heeft ingekocht en alles is in orde. In zijn anderen zak echter heeft de man een briefje, waarop het werkelijke bedrag vermeld staat, dat hij heeft moeten betalen! Weigert hij aan deze methodes mee te doen, dan wordt hij door de heeren grossiers geboycot. De man is

(Vervolg op pag. 15)

DE JODEN ALS VOLKSVREEMDEN

DOOR

PIETER EMIEL KEUCHENIUS

KUNNEN DE JODEN ARISEEREN?

Wij maken in dit nummer een aanvang met de publicatie van een serie artikelen over „De joden als volksvreemde elementen" van de hand van Pieter Emiel Keuchenius. Wij zijn er van overtuigd, dat deze verhandeling van zoo deskundige zijde in breede lagen de aandacht zal trekken.

INLEIDING

Voor eenige jaren verscheen van de hand van E. Boekman onder den titel „Demografie van de joden in Nederland' een boek, dat nagenoeg alle beschikbare statistische gegevens, welke omtrent de joden in Nederland in ons land bestonden, bijeengebracht had. Boekman had dit materiaal ontleend aan de publicaties van het Centraal Bureau voor Statistiek der Gemeente Amsterdam. Dit werk van Boekman, die zelf een jood is, is het meest volledige op dit gebied en heeft de verdienste, dat het zeer overzichtelijk geschreven is. Het heeft slechts dit bezwaar, dat het uitsluitend cijfers geeft, die betrekking hebben op de joden van mozaisch geloof, waardoor de joden die den godsdienst hunner vaderen ontrouw geworden zijn, daarbuiten vielen. Vanzelf maakte het dat statistisch materiaal ook minder betrouwbaar, maar dat was niet de schuld van den bewerker.

Wat wel een gemis is van dit werk van Boekman, is, dat hij verzuimd heeft om de uitkomsten van de laatste volkstelling t.a.v. de beroepsstatistiek van de joden op te nemen en aan een nadere beschouwing te onderwerpen. Deze uitkomsten zijn tot nu toe nog steeds niet bewerkt en ik heb den indruk, dat dit niet zonder reden is geschied. Deze beroepsstatistiek werpt n.l. geen gunstig licht op de joden in verband met de vraag of zij als „Nederlandsche" volksgroep ook werkelijk in het Nederlandsche volksleven in alle lagen hun nationalen plicht vervullen. Uit rassenbiologisch standpunt zijn juist de cijfers van de beroepsstatistiek. bizonder belangwekkend, zooals aanstonds nog blijken zal. Met het oog echter op het onder invloed van het nationaalsocialisme groeiende anti-semietisme vonden de vrienden der joden het maar beter hierover te zwijgen om geen slapende honden wakker te maken en aldus het anti-semietisme voedsel te geven.

De joden die nog den mozaischen godsdienst aanhangen, behooren tot verschillende kerkelijke gezindten, n.l. de Portugeesch Israelietische kerk en de Nederlandsche Israelitische kerk. De z.g. Portugeeche joden zijn de rechtstreeksche nakomelingen van de joden, die destijds aan het einde van de 15e eeuw eerst uit Spanje en daarna uit Portugal waren verdreven. Deze joodsche groep is klein gebleven en in aantal verre overtroffen door de tweede groep joden, die afkomstig zijn uit het oosten, n.l. Polen, West-Rusland en de Oekraïne, welke gebieden de wieg vormen, waaruit tot nu toe de massa's joden vandaan kwamen, die Europa en ook het westen sedert de Middeleeuwen overstroomden.

Er zij hier in het kort op het rassisch verschil tusschen deze beide joodsche groepen gewezen. De Portugeesche joden, ook wel spharimof zuidjoden genoemd, stammen uit de streken rondom de Middellandsche Zee. Rassenkundig vormen zij volgens Günther een Orientaalsch-Vooraziatisch-Westrassig-Hamitisch-Negersch-Noordsch rassenmengsel.

De andere joden heeten aschkenasim- of oostjoden. Zij vormen in getalsterkte de overwegende meerderheid en zijn een Vooraziatisch-Orientaalsch - Oostbaltisch - Alpien-Mongoolsch - Noordsch - Hamitisch-Negersch rassenmengsel. Zij missen dus den Westrassigen inslag der sephardische joden en hebben een Oostbaltischen, Alpienen en Mongoolschen inslag, die bij de eerstgenoemden ontbreekt. Het gevolg van deze verschillende rassische samenstelling is, dat zuid- en oostjoden ook in uiterlijk van elkaar verschillen. Bij de sephardische joden overweegt het Orientaalsche ras en bij de aschkenasim-joden het vooraziatische ras. Aan dit vooraziatische bloed danken zij dan ook den grooten krommen en sterk in het oog loopenden „jodenneus" en tevens ook hun dikkere lippen en zinnelijke gelaatsuitdrukking. Deze joden maken een voor ons schoonheidsgevoel meestal onaangenamen en afstootenden indruk. Dat doen de Portugeesche joden niet; zij zien er fatsoenlijker uit, d.w.z. hun uiterlijk stemt meer overeen met onze schoonheidsgevoelens. Ook psychologisch is er dit verschil, dat de laatsten een rustiger indruk maken, gelijk ook de Orientalen dat doen, terwijl de oostjoden niet alleen levendiger zijn, maar een brutalen en haatdragenden valschen trek in hun wezen en houding uitdrukken. Het betere uiterlijk der Portugeesche joden heeft tot gevolg gehad, dat zij zich reeds spoedig met onzen adel en onze patricische geslachten hebben vermengd. Zij zelf hebben zich ook altijd boven de oostjoden verheven gevoeld en ze voor minderwaardig aangezien. Dit is mede een der oorzaken, dat de sephardische joden zich tot nu toe in een eigen kerkelijke gemeente van de oostjoden hebben afgezonderd.

Er heerscht bij velen de opvatting, dat de Portugeesche joden geen joden meer zijn, doordat zij in den loop der laatste eeuwen volkomen geariseerd zijn door vermenging met Nederlandsch bloed en zoodoende alleen nog slechts hun geslachtsnaam aan hun sephardische afkomst herinnert. Daarnaast hoort men verkondigen, dat deze joden toen zij na hun verjaging uit het Iberische schiereiland hier een asyl vonden, eigenlijk al geen joden meer waren, doordat zij verregaand met Moorsch en ook met Westgotisch bloed waren vermengd. Deze meening, die in den laatsten tijd naar voren komt, zal haar grond wel daarin hebben, dat deze sephardische joden thans als arische Nederlanders willen worden erkend, terwijl ook onze met sephardisch bloed verbasterde adel lever deze verbastering zou wenschen te verbergen.

De ariseering van verschillende Portugeesch-joodsche geslachten is inderdaad waar. Er zou eigenlijk dan ook niets op tegen zijn ze als Nederlander te erkennen. De tweede opvatting, dat n.l. de Portugeesche joden reeds destijds bij hun verjaging geen joden meer waren, is beslist onjuist. Van de bloedvermenging der sephardische joden met Westgothen moet men zich niet al te veel voorstellen. Het geloofsverschil was reeds wederzijds, zoowel van den kant der christelijke Gothen als van de zijde der joden een beletsel daartoe. De joodsche gemeente stootte den bastaard uit. De geloofstegenstelling, die natuurlijk ook in den grond op een rassische tegenstelling berustte, was zoo groot, dat zij ten slotte tot een uitbarsting voerde, waarbij de joden gedwongen werden het land te verlaten. Nu waren er in de Middeleeuwen in Spanje wel joden geweest, die hetzij tot den Islam, hetzij tot het christendom bekeerd waren en zich met Mooren of Gothen hadden vermengd. Dit aantal was evenwel niet zoo groot en bovendien gingen dergelijke joden voor de joodsche gemeenschap verloren.

Dat de sephardische joden, marraan of geen marraan, naar ziel en wezen toch rasechte joden waren en gebleven zijn, dat wordt bewezen door hun gedrag en werkzaamheid in Nederland en elders. In de eerste plaats bleek dit daaruit, dat zij hardnekkig aan hun geloof vasthielden. Ternauwernood in ons land aangekomen, deden de joden het verzoek om hun synagogen te mogen inrichten. Voorts zijn zij hier te lande naar typisch joodschen aard te werk gegaan en onze samenleving heeft daarvan reeds spoedig de verderfelijke gevolgen ondervonden. Door de sephardische joden ontaardde onze handel in gesjacher en gezwendel. De geldzucht en de geheele geestelijke verwording in den regentijd, die daarvan het gevolg was, is onder invloed van

de sephardische joden ontstaan.

In dit opzicht was er dus geenerlei onderscheid tusschen zuid- en oostjoden. Dit is juist het merkwaardige, dat ofschoon de rassische samenstelling van beide groepen van joden verschilt, *zij toch in geestelijk opzicht volkomen met elkaar overeenstemmen.* Ik bedoel er dit mee. De karaktereigenschappen, die wij als typisch joodsch ondervinden, n.l. de geldgierigheid, het bewustzijn der uitverkorenheid, de nomadische neiging en de vaderlandsloosheid, het zich niet aan bodem gebonden voelen, enz. zijn bij beide groepen van joden in gelijke mate aanwezig. *In geestelijk opzicht wijken de sephardim-joden niet van de aschkenasim-joden af; zij zijn gelijk gestemd als gevolg van een langdurige teeltkeus, die op dezelfde idealen was gericht.*

Al achten de zuidjoden zich boven de oostjoden **verheven**, *in hun gevoel zijn zij allemaal joden en leven in het bewustzijn tot een enkele joodsche volksgemeenschap te behooren,* die over de gansche wereld is verspreid. Ook Günther verklaart, dat ofschoon de rassische verscheidenheid tusschen beide groepen van joden voor iedereen opvalt, toch het gemeenzame dezer joden zoo duidelijk is, dat de vertegenwoordigers van beide groepen zoowel door joden als door niet-joden, toch altijd als menschen worden aangezien van hetzelfde joodsche volk.

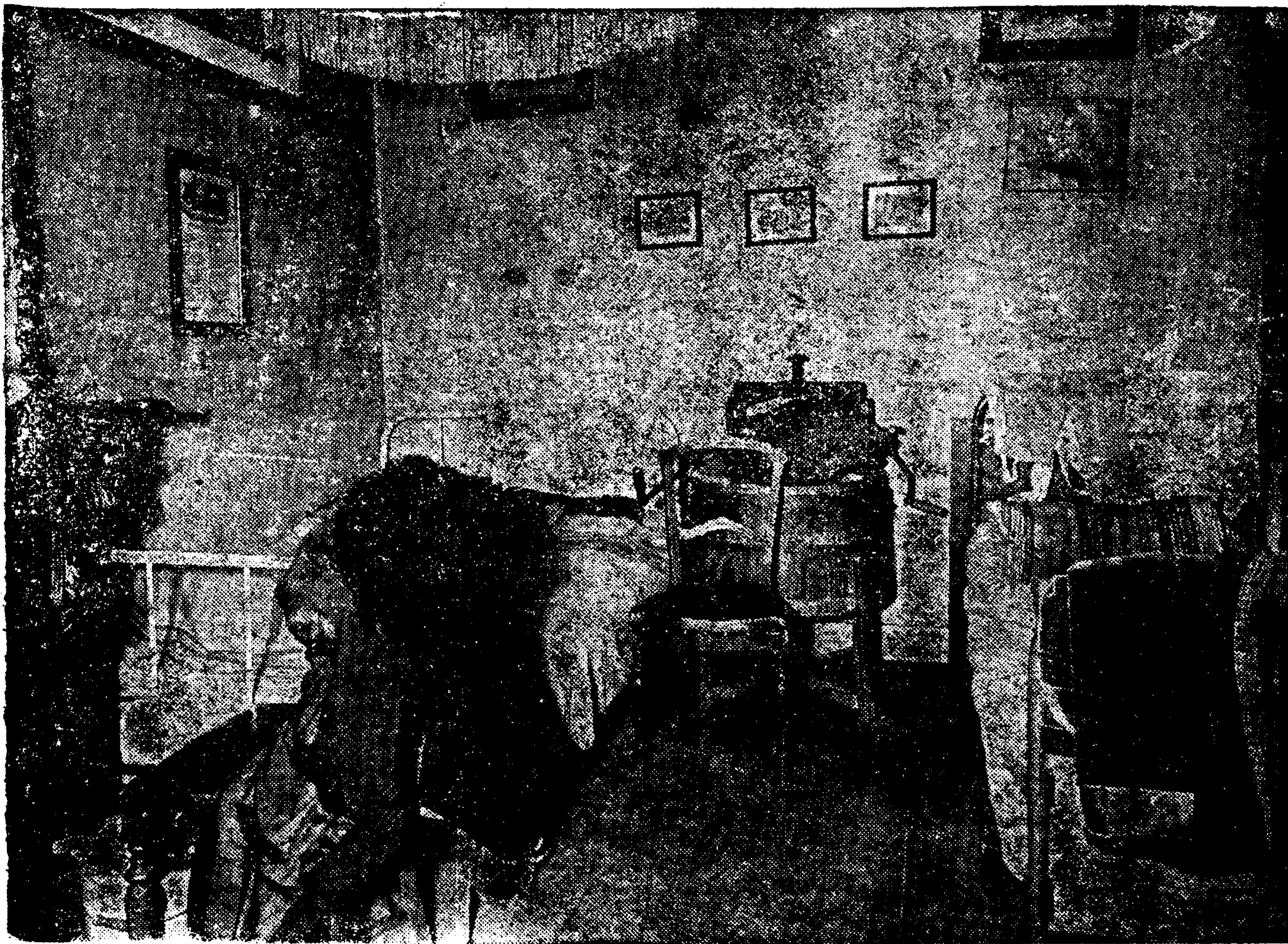
Omtrent de ariseering van sephardim-joden is de volgende bizonderheid vermeldenswaard. Enkele dezer geslachten, die hun ariseering met de papieren konden aantoonen, waren nochtans in hun godsdienst trouw gebleven aan het mozaische joodsche geloof! Het spreekt vanzelf, dat hun verzoek om als Ariërs in onze volksgemeenschap te mogen worden opgenomen, moest worden afgewezen. Zij hadden immers vrijwillig voor de joodsche gemeenschap gekozen en waren dus ondanks hun ariseering joden gebleven.

Thans moet ik een en ander zeggen omtrent de beoordeeling van het cijfermateriaal en de gegevens, die over de joden ter beschikking staan, want het maakt een hemelsbreed verschil welken „objectieven"

Twee soorten Socialisme

Tijdens de buitengewoon moeilijke weersomstandigheden van de laatste weken heeft de W.A. alom in den lande haar paraatheid getoond. Vooral in Den Haag mocht zij daarvoor van de bevolking warmen dank in ontvangst nemen. De W.A. zette zich in bij de H.T.M., aan de stations, op bruggen en in moeilijk begaanbare gedeelten van de stad, zij hielp in den loop van enkele dagen duizenden zwoegers met handkar of bakfiets, bestuurders van auto's en wagenkoetsiers, die met hun voertuigen in de sneeuw bleven steken, gebrekkigen en ouden van dagen, die zonder hulp onmogelijk hun dikwijls noodzakelijken gang door de stad (men denke aan den inkoop van de dagelijksche levensmiddelen) zouden hebben volbracht. Dat was socialisme van de daad!

En dit is democratisch socialisme! De foto's geven een kijkje in een onbewoonbaar verklaarde Haagsche eenkamer-„woning", waar een gezin van zeven personen huisde. Die zeven menschen sliepen samen in de twee afgebeelde bedden. Het dek bestond uit een enkele katoenen deken, een pluche kleed en een mantel. Dergelijke ten hemel schreiende wantoestanden behooren tot het „socialisme" van den Haagschen sociaal-democratischen wethouder Buurman, die zonder blikken of blozen verklaarde, dat hij van nieuwe sociale maatregelen en verordeningen niets afwist, omdat hij geen krant las en niet naar de radio luisterde! Op zichzelf is een dergelijke houding bij verstokte democraten wellicht nog verklaarbaar; dat zulke lieden daarbij evenwel hun functie van „bestuurder" van Den Haag hardnekkig willen blijven uitoefenen, grenst aan het ongelooflijke en kan slechts verklaard worden uit het feit, dat de heeren democraten zich nooit wezenlijk om de belangen van het volk hebben bekommerd. Nu het Hitler-socialisme van de daad zich allengs begint te openbaren, komt hun wanbeleid wel in een uiterst schril licht te staan!

HOE ZIT DAT MET DIE VAKGROEP?

In de Misthoorn van 24 Januari l.l. publiceerden wij onder het hoofd „De Kultuurkamer in actie" een gedeelte van een rondschrijven van de Vakgroep Theater en Dans, dat in den letterlijken zin wemelde van volkomen onnoodig gebruikte Engelsche termen. Dat dit rondschrijven vrijwel tegelijkertijd uitkwam met een regeeringsmededeeling, waarin deze „Engelsche ziekte" fel werd gehekeld, was voor de bewuste vakgroep van onze Kultuurkamer — om het zoo maar eens te zeggen — een slechte beurt.

Wij zouden aan dit geval verder geen aandacht meer hebben gewijd, ware het niet, dat deze Kultuurkamer toch wel blijk geeft er eigenaardige opvattingen op na te houden. Immers ontvingen wij inmiddels een schrijven van deze instelling, gedateerd 3 Februari, dat wij ter kennisneming van onze lezers hieronder **volledig** afdrukken.

„Naar aanleiding van het niet-onderteekende artikel „De Kultuurkamer in actie" in Uw blad van 24 Januari j.l. deel ik U het volgende mede.

De regeeringsmededeeling van 15 Januari had betrekking op het **onnoodig** gebruik van Engelsche namen en uitdrukkingen. Ik verzoek U dan ook mij aan te toonen, dat dit in de circulaire van de vakgroep Gezelschapsdansleeraren het geval was, door mij een vertaling te zenden van de bewuste vaktermen in goed Nederlandsch.

Verder kan ik U nog mededeelen, dat de technische commissie der vakgroep de vertaling der Engelsche terminologie reeds geruimen tijd in studie heeft. Aangezien het voor de toekomst van groot belang is, kan dit werk niet vluchtig gebeuren en daarom is grondige en zorgvuldige voorbereiding noodzakelijk. De candidaten voor het examen konden hierop niet wachten, terwijl bovendien hun opleiding nog plaats heeft volgens de oude terminologie, zoodat invoering van een vertaling hen voor nieuwe moeilijkheden zou plaatsen; het betreft hier n.l. her-examens. Het toekomstige examenprogramma zal echter, voor zoover mogelijk, alleen Hollandsche termen bevatten. Overigens maak ik U er op attent, dat meerdere termen van de door U vet gedrukte van Franschen oorsprong zijn en een ander deel absoluut onvertaalbaar is.

De vakgroep Gezelschapsdansleeraren heeft in het afgeloopen jaar zeer veel werk verzet en zij had nog wel andere dingen te doen, dan alleen vertaling van een aantal vaktermen. Ik heb voor het werk van deze groep alle waardeering en ik verzoek U dan ook Uw lezers nader in te lichten over de oorzaken, die ertoe hebben geleid, dat het bewuste rondschrijven is verzonden.

Voor de Nederlandsche Kultuurkamer
De Directeur-Generaal w.g. Hoekstra

Uit dezen brief concludeeren wij dus:

1e. De Kultuurkamer vraagt aan de Misthoorn een goede vertaling van de bewuste vaktermen.
2e. De technische commissie van de vakgroep heeft dit vraagstuk reeds geruimen tijd in studie.
3e. De betreffende vakgroep heeft in het afgeloopen jaar zeer veel werk verzet.

Wij hebben in de wereld van theater en dans eens geïnformeerd wat men daar totnutoe gemerkt heeft van de activiteit der vakgroep, doch het resultaat was niet zeer bemoedigend. Buiten een aantal rondschrijvens, waarvan de een nog onbenulliger werd beoordeeld dan de ander, had men van de vakgroep nog nimmer een stuk werk tot stand zien komen. Men bedenke: dit zijn niet de uitspraken van „anti's", maar van nationaalsocialisten, die hunkeren naar de zoo noodzakelijke zuiverfing in hun vak.

De vraag is gewettigd en wij stellen haar ook ditmaal in het openbaar: wat heeft deze vakgroep nu eigenlijk gepresteerd? Uit het feit, dat zij „alsmaar studeert" en als resultaat van die studie aan De Misthoorn vraagt haar een vertaling van een handvol Engelsche vaktermen toe te zenden, zou men moeten afleiden, dat hier nu niet bepaald de juiste mannen op de juiste plaats staan. Dit klopt dan merkwaardig met hetgeen wij reeds eerder vernamen, n.l. dat deze zaak in handen van een gewezen verzekeringsagent berust. Indien dit juist is, is reeds veel verklaard!

Op den boven afgedrukten brief van de Kultuurkamer hebben wij d.d. 9 Februari geantwoord, dat de Misthoorn aanneemt om binnen 14 dagen een juiste vertaling der betreffende woorden tot stand te brengen, doch dat dit vanzelfsprekend niet tot de taak van De Misthoorn behoort. Wij behielden ons dan ook het recht voor, indien dit voorstel werd aangenomen, den gang van zaken te publiceeren. Vanzelfsprekend — wij voegen dit er thans bij — behoeven wij voor dezen arbeid geen gebruik te maken van een speciale „technische commissie". Dit riekt ook wel wat al te veel naar den tijd van weleer!

De Vakgroep deed er sindsdien het zwijgen toe; mogelijk is zij weer in studie-retraite gegaan. Waar wij echter den indruk hebben, dat de vakbekwaamheid in het bijzonder van de leiding der vakgroep Theater en Dans veel te wenschen overlaat en waar men er blijkbaar de voorkeur aan geeft de zaken liever niet af te doen dan ze aan anderen in handen te geven, die er wel kans toe zien, achten wij het tijdstip aangebroken, dat er eens wat meer licht binnenkomt in de kamers van de 2e v. d. Boschstraat 44 in Den Haag.

Voor de nationaal-socialistischen strijd brengen niet tienduizenden hun offers om van het eene commissie-doofpotsysteem in het andere te vallen.

---

maatstaf men hierbij tegenover Jahve's uitverkorenen aanlegt. Men kan, zooals Prof. S. R. Steinmetz [1]) heeft gedaan, de joden niet als een naar lichaam en geest voor ons Nederlandsche volk bloedvreemd menschenslag beschouwen, doch als echte Nederlanders, die slechts een afzonderlijke godsdienstige groep onder ons vormen, gelijk andere Nederlanders godsdienstige groepen vormen van Christelijk Gereformeerden, Remonstranten, Doopsgezinden, Katholieken, enz. Zoo is Steinmetz in zijn beschouwingen er toe gekomen om in de beroepen de Israelieten te vergelijken met Remonstranten en Doopsgezinden en verschillende andere kerkelijke gezindten.

Van hetzelfde standpunt gaat ook Boekman uit in zijn werk over de joden. Ook hij ziet in zijn rasgenooten slechts Nederlanders van een bepaalde kerkelijke gezindte! „In den loop van eenige eeuwen zijn immers de joden in Nederland geworden tot Nederlandsche joden," zoo schrijft hij en iets verder verklaart Boekman, dat zijn boek niet handelt „over hetgeen de joden van de overige bevolking scheidt, maar over hetgeen hen van haar onderscheidt."

De jood Boekman beseft maar al te goed, dat zijn rasgenooten naar aard en wezen een geheel vreemde, afzonderlijke en eigen volksgemeenschap vormen, die zich daardoor niet slechts in godsdienst, maar ook in vele andere opzichten van ons Nederlanders onderscheidt en dat dit onderscheid berust op een verschil in ras en bloed, waaraan niets te veranderen is. Nu kan men pogen om dit natuurgegeven wezensverschil zooveel mogelijk te verkleinen en als het kan zelfs te verdoezelen, of wel men kan het benadrukken. Boekman doet het eerste uit overwegingen van joodsch zelfbelang. Steinmetz neemt een daarmee overeenkomstig standpunt in uit andere, ethisch-humanistische motieven of m.a.w. uit *jodenliefde*.

Uit het voorgaande blijkt, dat het er dus eigenlijk maar op aan komt van welk „subjectief" voorbehoud men uitgaat bij hetgeen men „objectief" wenscht aan te toonen. Ik zal bij mijn navolgende beschouwingen uitgaan van de gegeven vreemdrassigheid der joden, die niets met ons hebben uit te staan, maar nu een bloedvreemd bestanddeel vormen van ons volkslichaam. Het natuurlijk gevolg hiervan is, dat zij zich geheel afwijkend van ons Nederlanders gedragen, hetgeen ook uit dit onderzoek zal blijken. *Bij de beoordeeling der gegevens geldt het Nederlandsch volkseigene als norm en maatstaf* en niet het bloedvreemde of abstracties als het algemeen menschelijke en de kerkelijke gezindte. *Abnormaal is alles wat niet met ons volkseigene overeenstemt of daaraan strijdig is.* Dit is het principieele verschil van mijn standpunt met dat van bovengenoemde schrijvers. Deze hebben juist willen aantoonen, dat de joden toch eigenlijk echte Nederlanders zijn!

Nu weet ik zeer wel, dat niet alle bloedechte Nederlanders gelijk zijn, maar onderling vrij groote verschillen vertoonen, die ook alweer met ras en bloed samenhangen. Zoo bestaat er onderscheid tusschen het blonde noorden en het brunette zuiden van ons land. Toch maken beide groepen een wezenlijk en autochtoon deel uit van ons Ned. Volk en dat blijkt ook daaruit, dat zij in hun geheel aan alle beroepsgroepen van ons volk deelnemen. Dit is met de joden niet het geval, die een geheel afwijkende bevolkingsgroep uitmaken. Dit aan te toonen is het doel van dit onderzoek.

De vroegere democratie ten onzent kende geen rasonderscheidingen, doch slechts burgers van verschillende kerkelijke gezindte of van verschillende nationaliteit, omdat voor haar alle menschen gelijk waren. Vandaar dat onze volkstellingen de joden hier te lande nooit als volksvreemden hebben beschouwd en geteld. Alle joden, voor zoover zij de Nederlandsche nationaliteit bezaten, waren Nederlanders, gelijk alle niet-Nederlanders vreemdelingen waren. In democratisch opzicht bestond er geen verschil tusschen Duitschers, Hottentotten en joden. Indien zij aan de gestelde wettelijke voorwaarden voldeden, konden zij door naturalisatie tot Nederlanders worden.

De in onze volkstellingen getelde joden waren slechts die personen, die tot de joodsche kerkelijke gezindte behoorden en omvatten dus niet alle rasjoden, omdat vele joden hetzij tot een ander kerkgenootschap waren overgegaan, hetzij geheel niet tot een bepaalde kerkelijke gezindte behoorden. Deze laatstgenoemde joden zijn daardoor aan de telling ontsnapt. De uitkomsten der volkstellingen zijn dientengevolge t.a.v. het absolute aantal joden aan den lagen kant en geven dus een onvolledig beeld omtrent het aandeel der joden in ons volksleven.

Ter onderscheiding van de joden als leden van een joodsch kerkgenootschap en joden als rasjoden zonder meer, zal ik in dit onderzoek de eerstgenoemde met mozaische of talmoedjoden aanduiden, omdat zij leven naar de wetten van Mozes en de voorschriften van den Talmoed, terwijl alle rasjoden met voljoden zullen worden aangeduid.

[1]) *„De rassen der menschheid" samengesteld door S. R. Steinmetz, J. A. J. Barge, A. L. Hagedoorn en R. Steinmetz,*

DEPARTEMENTAAL MUNTDEBAT

ERSATZHYENA'S

Hoe arbeiders in Delft moeten „werken"

OLIE! Da's een onderwerp, waarvan bekende schrijvers boeken hebben geschreven, waarvan je den omvang het best in kilo's kunt uitdrukken: knapen van boeken, zóó dik en zóó zwaar... en op een dusdanige wijze aan den man gebracht, dat iedereen ze moest en zou en wilde lezen: vanaf den man, die op de bok van zijn vuilniskar door de stad trekt, tot de dame met een D in pekingeesboudoir met geur van Piver of Houbigand...., die dan allebei gruwden, ieder op zijn manier, om de onthullingen uit 't onbereikbare gebied! En niet alleen is het zoo met de olie, maar evenzeer met de rubber en de katoen, met 't vleeschin-blik-uit-Chicago en 't staal van vredespaleis-filantropen... met al die producten, waaraan zich het vampyrkapitalisme vastzoog en dat het leeg mergelde. Knápen van boeken, zóó dik en zóó zwaar.... over de corrupties en intriges, over bloed en ellende, over uitsluiting en verkrachting en ontrechting van alles wat ademt en leeft. En zoo zullen na dezen tijd, waarin de grootste slag, welken de menschheid ooit gezien heeft, geslagen wordt en waarin duizenden hun leven offeren ter wille van de grootste idealen, waarin honderdduizenden genoegen nemen met de meest mogelijke beperkingen op ieder denkbaar gebied, de boeken verschijnen over de Hyena's van de 20ste Eeuw: de Hyena's van den Ersatz.

Waar groote productiegebieden afgesloten zijn en de menschelijke behoeften blijven bestaan, verschijnt ersatz! Wij weten, dat er ersatz koffie is, die smakelijker is dan Braziliaansche, dat er kunstthee bestaat, waarvan je met plezier een extra kopje drinkt, dat je lawaaisaus-metboteraroma tegenkomt, waarvan je niet gelooft, dat het je reinste namaak.. is maar wij weten, ook, dat er ersatz bestaat, waarvan het bestaan hemelschreiend is en een vloek beteekent voor al wat leeft en denkt, waarvan de prijzen den fabrikanten in staat zouden stellen het beste van het beste natuurlijke product te leveren, zonder dat het publiek de dupe is! De dupe van een volksverraderlijke onverantwoordelijkheid der Ersatzhyena's!

En het is met de gedachte aan de rechtvaardigheid van het ook te onzent groeiend nationaal-socialisme dat wij de aandacht gaan vragen voor de wijze, waarop in Nederland Ersatz-kapok wordt vervaardigd! Hier valt iets op te ruimen, hier valt onrecht te herstellen... zoowel voor den werker in deze industrie als voor de koopers van dit vuil van de straat: Ersatz-kapok!

Ziehier het recept voor de fabricage:

„Neem een schuur: haal vodden op. Zet in de schuur één of twee pluismachines, die de vodden tot pluis verwerken! Zorg voor een paar jongens, die de machine geregeld van grondstoffen voorzien! De matrassenovertrekken worden met dit pluis gevuld. Iedere prijs kan voor deze vuiligheid gevraagd worden. Arbeidsloon zeer laag te houden!"

Of dit recept voldoende is? Ja! Wilt U referenties? Wendt U tot de fa. B. Snijder, kantoorhoudend te Delft aan het Vrouwenrecht 15, fabriek te Delfgauw, gem. Pijnacker, Delfgauwscheweg E 166. Mocht U zich werkelijk interesseeren, dan kunt U echter nog beter eens gaan kijken en U zelf overtuigen. Misschien zult U de fabriek niet direct vinden: Let U dan goed op: zij is gevestigd in een afgesloten deel van een voormalige smederij. U kunt er te allen tijde terecht, want er wordt dag en nacht, in twee ploegen dus, gewerkt! De dagploeg werkt van 8 uur 's morgens tot half 6 's avonds met een uur schaftpauze, de nachtploeg begint om 10 uur en werkt met een zelfde pauze tot 's morgens 8! Iedere ploeg bestaat uit vier man.

Dat de loonen van deze ersatzkapokfabricage niet hoog zijn, moge blijken uit het feit dat de vier mannen van de dagploeg *tezamen* f 76.50 verdienen: die van de nachtploeg f. 64.—! Van deze acht mannen is er één, die den leeftijd van 45 jaar heeft, de andere 7 zijn allen beneden de 23!

De fabrieksruimte is een hok van 8 meter lang bij 8 meter breed, door een muur afgescheiden van de voormalige smidse. Deze ruimte wordt voor het grootste deel ingenomen door hoogopgestapelde pakken en balen samengeperste vodden en een tweetal machines, waarin dit afval tot pluis uit elkander wordt gevezeld. Dit pluis komt in een afgeschut hok terecht, waar de matrasovertrekken gevuld worden. De hier werkzame menschen... denkt U eens in: wezens net als U en ik... hebben niets anders te doen dan de machines bij beetjes van materiaal te voorzien en, na verloop van tijd de tijken te vullen! Nu zijn vodden echter vies! Zeer vies zelfs! Deze vodden zijn bovendien ONGEWASSCHEN! Deze vol met vet en drek en vuil stinkende en rottende levende bacteriehaarden en borrelende infectiebronnen, waartusschen de meest walgelijke smeerlapperij is te vinden, bijvoorbeeld.. gebruikt damesverband, moet beetje voor beetje, handje voor handje, plukje voor plukje in de machine worden geworpen.. waarbij eventueele papierrestanten verwijderd moeten worden!

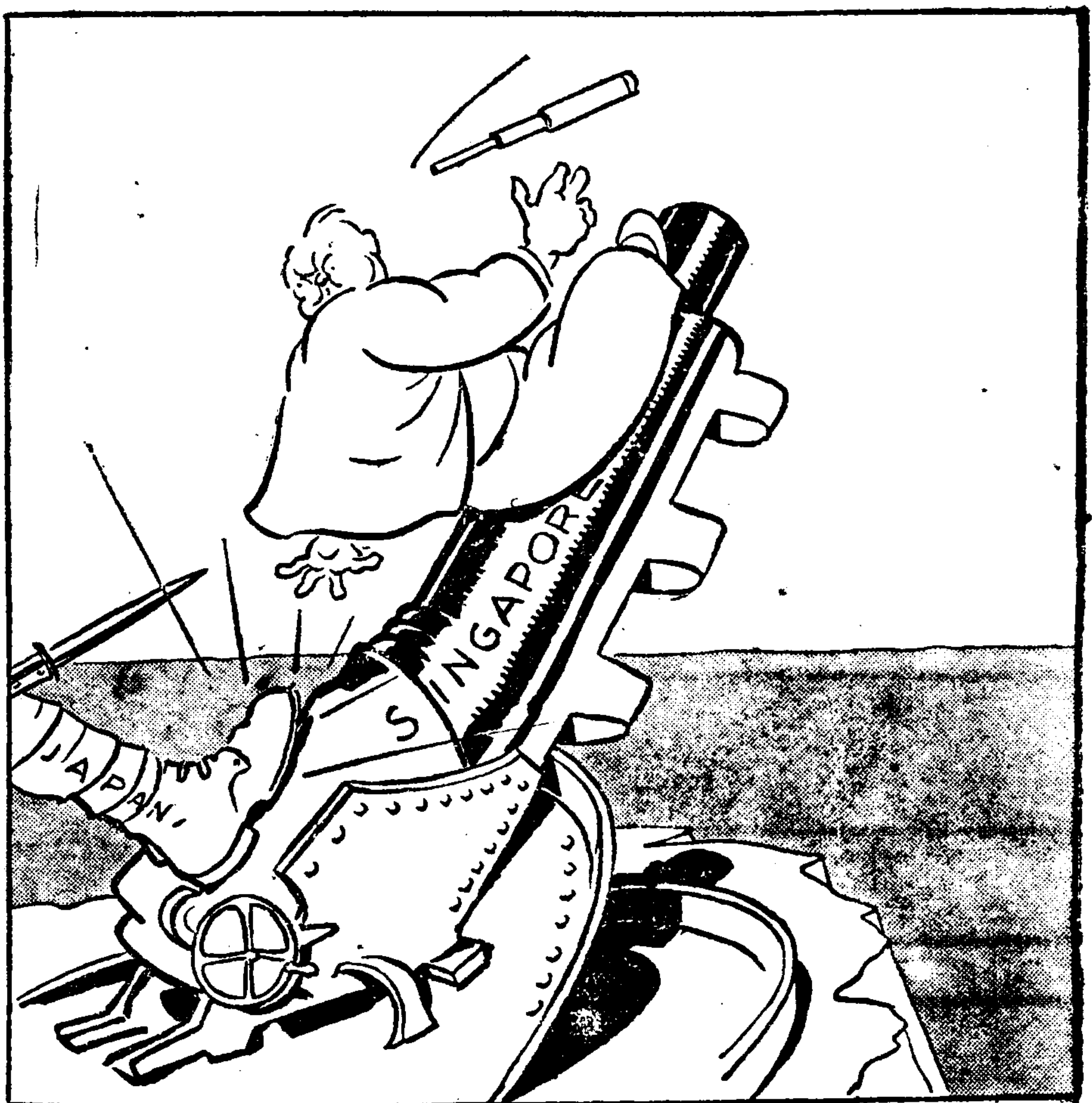
De aard van dit vervezelingsgedoe brengt een enorme stofverwekking mede, vooral het vullen der matrassen, ofschoon het uit de machine opwaaiende stof alleen al méér dan voldoende is om de geheele atmosfeer te verpesten en ondragelijk te maken.

De firma B. Snijder is echter een zeer humane stichting en zij heeft al eens van de arbeidsinspectie gehoord en van „Schoonheid van den Arbeid": de instelling van het N.V.V. en heeft daarom ter voorkoming van ongenoegen een stofzuiginstallatie laten aanmaken. Bovendien heeft zij zorg gedragen voor een stofmasker: ieder van de arbeiders mag dit dan eens voor zijn gezicht houden als hij aan het werk is, waarbij de anderen dan mogen toekijken. Daar de stofzuiginrichting echter niet voldeed en thans kapot is, werkt zij niet en daar er voor het stofmasker niet de noodige schoone filters aanwezig zijn, wordt van beide geen gebruik gemaakt. Dat een en ander van minder goeden invloed op de ademhalingsorganen van de daar werkende slaven is, zal de man, die op het ersatzkapok slaapt, waarschijnlijk weinig deren!

Toen wij eenige dagen geleden een bezoek aan dit „bedrijf" brachten, hadden de aanwezige dagploegarbeiders hals en beenen met wat uitgezochte lompen bekleed: eerstens tegen het reeds eerder genoemde stof, tweedens tegen de heerschende koude, aangezien de firma B. Snijder het niet noodig acht in haar fabrieksruimte te stoken! Zooals U dan ook ziet, komt het

Zou het een wonder zijn, wanneer na Lybië....

na Singapore....

vraagstuk „verwarming" niet in het recept voor de oprichting van een ersatz-kapok-fabriek vóór! Op deze wijze echter toegetakeld, met een dikke stoflaag op het gezicht, met knipperende oogleden, wanstaltige neusgaten en een onwezenlijk groote mond stonden deze menschen vóór ons als levende protesten tegen de onteering van den arbeid: als levend protest tegen de uitbuiting van den ondernemer, die het onder de huidige distributie - omstandigheden méér dan naar den vleeze gaat! Maar een gevoel van walging kroop in onze keel toen wij deze zelfde menschen een uur later, op deze zelfde plaats waar alles en alles bedekt is met een centimeters dikke laag stof, hun brood zagen opeten! Hun dagelijksch brood! Hun dagelijksch brood.. zonder iets.. met ONGEWASSCHEN HANDEN, omdat door de strenge vorst de geheele watertoevoer naar dezen arbeidsstal gestagneerd was, met náást hen de emmer vol zand, waarin de groote behoeftes worden gedaan, met vlak bij hen de hoek, wáárin geurineerd wordt!

En in 't nabije Casino zat te zelfder tijd een Directeur... en prefereerde boven een Wiener Schnitzel-met-een-glaasje Tokayer een kalfscotelette-in-de-wijnsaus... en stootte tinkelend zijn glas vol warmen, rooden wijn tegen dat van zijn charmante buurdame....

In dit werkhol vol ellende aan den Delfgauwscheweg in de gemeente Pijnacker zitten ook nog ramen! Vodden en papier belemmeren echter het daglicht naar binnen te treden! Drie lampjes van ieder 54 Watt verspreiden een troosteloozе schemering. Dat twee der acht in vasten dienst zijnde mannen onder toezicht staan van het sanatorium „Het Groene Kruis", kan natuurlijk niet op rekening worden geschoven van de openingen in het dak, waardoor wind, regen, hagel en sneeuw naar binnen kunnen jagen, kan natuurlijk niet op rekening worden geschoven van 't tot in de verste longtoppen doordringende stof.... het behoort tot een zeker systeem de oorzaak van deze kwalen te zoeken bij de slachtoffers zelve!

Wilt U nog meer weten, lezers? U ziet..... het doet er niet toe..... men neemt maar een hok...... een keet...... men koopt maar iets met vezels...... en of het nu vies of vuil of smerig is, of het stinkt of rot, het hindert niet, men schaft zich wat arbeiders aan... en men exploiteert! Ersatz-kapok! Want kapok is er niet meer! En de plutokraat wil lekker zacht en donzig slapen... dat die ersatz-kapok niet zóó héél zacht is... zooals die èchte kapok.... nou ja.... daarvoor is het ersatz, daarvoor is het oorlog en.... daarvoor draag je ontberingen....

Olie... Rubber... Staal... Vleesch in blik... en nù: Ersatz-kapok! Maar trots alle godvergeten saboteurs met kruisen van blik op buik of revers, trots steeds zich nog roerend jodentuig, dank zij het komende nationaal-socialisme van Adolf Hitler, dank zij dit genie, zullen straks ANDERE boeken geschreven worden over olie en rubber en staal en vleesch-in-blik en... ersatz-kapok! Dan zal geen sprake meer zijn van handel-in-vuil als hier bedreven, dan zullen werkplaatsen, als hier gezien, tot een ver en bang verleden behooren! De strijd hiervoor wordt thans gestreden: de vlag der overwinning ligt gereed om haar in top te hijschen! Aan U, kameraad, de daad om dit heerlijke feit te bespoedigen! In naam van den Arbeid! In naam van het Volk!

Naschrift:

Zoo als uit deze bijdrage blijkt heerschen hier en daar in ons land nog de meest onmogelijke toestanden op arbeidsterrein. Ook wat woninggebied betreft, kunnen aanmerkingen gemaakt worden. Wenken en aanwijzingen zullen wij gaarne ontvangen! Wie helpt ons?

ROTTERDAM:

VODDENJODEN

In Rotterdam is aan de Linker Rottekade 43 neergestreken een lorrenbeweging van E.M. Mok & Zn. De directie bestaat uit twee rasjoden van plm. 50 jaar, die doorgaans door het raam over een paar lappen uitgluren naar de voor hen werkende goyim. Met erg warm weer komen ze ook wel eens buiten om te kijken naar het versjouwen van de afvallen. Deze worden dan, via een laadplank, op een langs de voetstraat staanden wagen geladen. Dat de voetstraat daarbij versperd wordt en de voetgangers dus gedwongen worden, om den wagen heen te loopen, over den rijweg, deert hen natuurlijk niet. Men neemt dikwerf een souvenir mede, in den vorm van eenige zespooters.

Maar nu het mooiste: Met den zwaren sneeuwval van de laatste weken waren uiteraard de straten onbegaanbaar en werd er naar vermogen sneeuw geruimd door werkloozen. TWEE GEMEENTE-WERKLIEDEN waren toen bezig met het schoonmaken van de voetstraat, precies voor Mok's tempel, waarbij nauwkeurig de erfscheiding in het oog werd gehouden. Zelfs een plm. 20 meter verder zijnde, drukke tramhalte bleef twee dagen maagdelijk. Zoo iets is toch te dol! Wie gaf tot deze jodendienarij opdracht? De directeur van den reinigingsdienst soms?

Overigens is een voddenopslag in deze volkrijke buurt (Rubroekstraat, Frederikstraat) niet op haar bestemming en ware het beter, dat Mok & Zonen hun tent verplaatsten, bijvoorbeeld in de buurten van hun eigen woningen.

DE JOODSCHE INVALIDE

Goedgek. bij Koninkl. Besluit 13 Maart 1918, No. 540

Eere-Voorzitter Dr. W. DE VLUGT

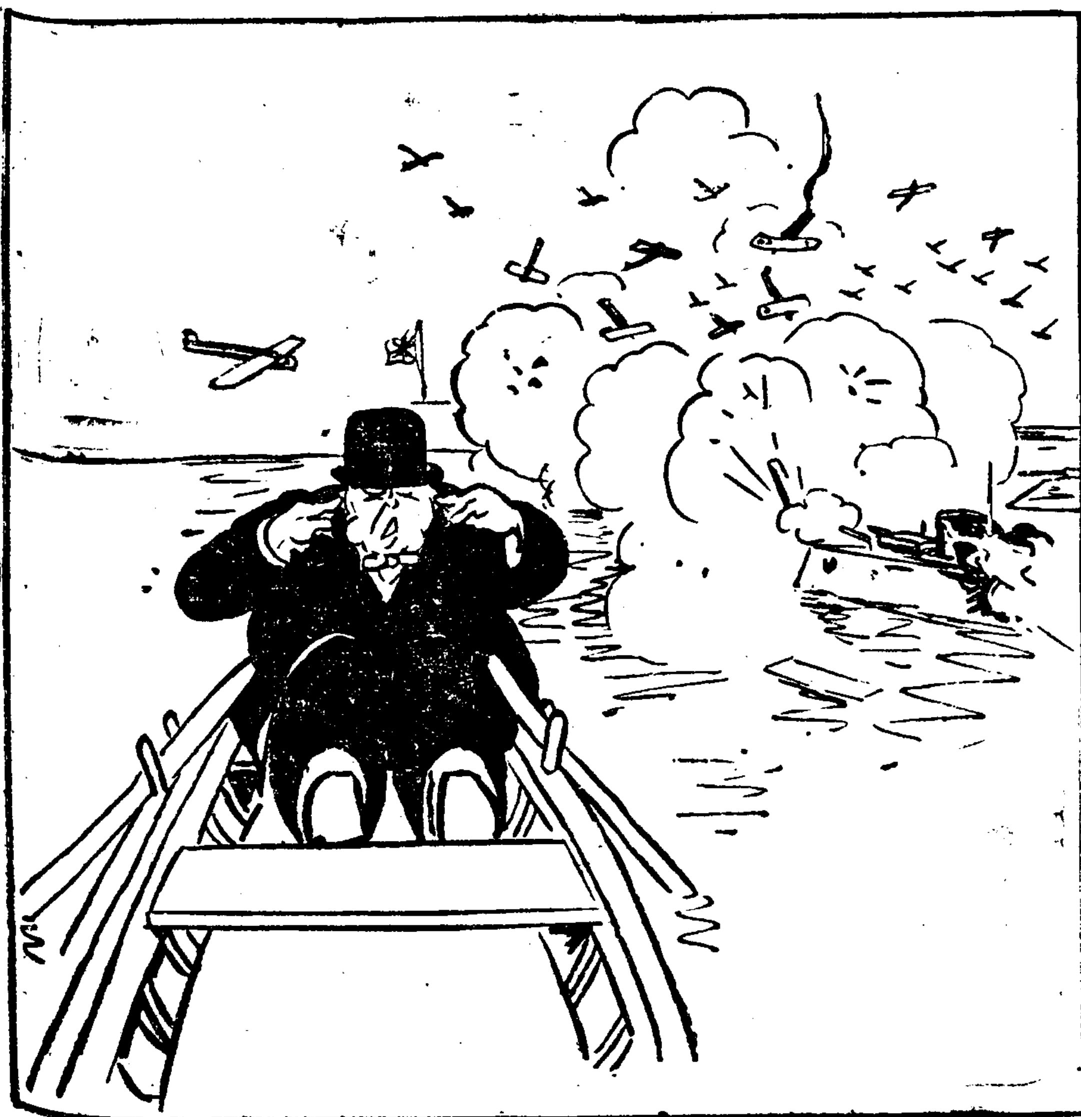
[redacted]

Bu/GZ.

WEESPERPLEIN 1

Telefoon 54821 (3 lijnen)

De jodenliefde van het vroegere gemeentebestuur van Amsterdam, met den allerchristelijksten burgemeester De Vlugt, die er geen been in zag zelfs zijn nageslacht verjoodscht te zien, aan het hoofd, is genoegzaam bekend. „De Misthoorn" heeft daarvan in den loop der tijden tal van in het belachelijke loopende staaltjes vermeld. Wanneer NU echter, in 1942, deze zelfde Dr. W. de Vlugt nog als eere-voorzitter der „Joodsche Invalide" op het briefhoofd van genoemde stichting staat vermeld, dan kunnen wij toch spreken van een BRUTALITEIT en dan mogen wij in het belang van het aanzien van ons volk tegenover de wereld eischen, dat hier door bevoegde instanties wordt ingegrepen en dat deze toestand wordt ongedaan gemaakt.

....en na de débâcle in het Kanaal....

Napoleon tot Churchill zei: „Gij zijt grooter dan ik, monsieur: ik had één Waterloo; gij hebt er reeds drie!"

UIT DEN JODENHOEK

Wij zullen onder deze rubriek in den vervolge niet slechts nieuws uit Nederland brengen, doch ook zoo nu en dan berichten omtrent de voortschrijdende oplossing van het jodenvraagstuk in Europa. Het jodenprobleem is immers geen uitsluitend nationaal-Nederlandsch of Duitsch probleem, doch een internationale en voorloopig minstens Europeesche aangelegenheid.

DEN HELDER:

De P.T.T. bevoordeelt nog steeds joden boven ariërs

Wij ontvingen klachten van abonné's uit Den Helder, die onmogelijk telefoonaansluitingen kunnen krijgen, zelfs niet, wanneer zulks in het belang van hun bedrijf is. Wij vestigen in dit verband de aandacht van de P.T.T. op een aantal aansluitingen in den Helder, die zullen moeten worden ingetrokken, zoolang er nog volksgenooten zijn, aan wie een aansluiting geweigerd wordt — op welke gronden ook. Het is toch duidelijk, dat een *ariër* nog steeds vóór gaat bij een *jood*. Daarom dient men het materiaal van onderstaande aansluitingen ter beschikking te stellen van arische zakenmenschen, die een desbetreffend verzoek tot den telefoondienst hebben gericht.

3413	Accountantskant. V. J. Elte, Plantsoenstraat 3
2206	Coltof, A., Manufact., Keizerstraat 3?
2302	Coltof, Carel, v.h. L.Coltof, Manufact., Spoorstraat 43
2274	Elte, L. H., Brood- en banketb., Koningstraat 3-5
3418	Engel, S. E., Leer. M. O. Boekh. en Acc., Emmastr. 108
2288	Gelder, J. A. v., Vleeschh., Binnenhaven 35
2444	Grunwald & Zn., Grossiers in kol. waren, Kanaalweg 75
2505	Günthert, G., Rijwielh., Koningstraat 33
2795	Jongh, I. de, Metaalh. en Slooperij, Vosstraat 10
3430	Jongh, H. de, Slooperij, rubber en metaalh., Bassingstraat 151
2181	Kannewasser & Zn., Fa. S. A., Keizerstraat 3
2004	Kapé N. V., Koningstraat 61
2208	Manheim, M., Huish. art., kachels, Koningstraat 41
2779	Neels, Fa., M. v. Praag, Keizerstraat 68
2350	Prins, S., Grossier in Galant., Kanaalweg 194
2383	Prins, S., Galanteriewinkel, Spoorstraat 15

FRANKRIJK:

Het „Journal Officiel" bevat een volledige wet op het jodenprobleem.

Volgens deze wet is jood degene, die, ongeacht zijn godsdienst, van minstens drie grootouders van joodsch ras afstamt ofwel een paar grootouders heeft, waarvan er één van twee grootouders van joodsch ras afstamt. Beslissend voor het feit, of de grootouders van joodsch ras zijn, is hun bekentenis tot het joodsch geloof. Als jood geldt verder een elk, die den joodschen godsdienst belijdt, of dezen tot 25 Juni 1940 beleed en van twee joodsche grootouders afstamt.

Art. 2 bepaalt de openbare functies, van welker bekleeding joden zijn uitgesloten. Nader wordt bepaald: Het ambt van Hoofd van den staat, regeeringsambten, het ambt van staatsraad en van het legioen van eer, rechterlijke ambten of posities van administratieven aard bij technische instellingen of vertegenwoordigingen in het buitenland, functies bij het onderwijs, publiekrechtelijke vereenigingen, leden van het parlement en dergelijke functies door verkiezingen verkregen, functies bij het leger, enz. In tegenstelling tot het Duitsche recht kunnen joden wel soldaat worden, maar niet den rang van officier of onderofficier bekleeden.

ROEMENIE.

Verwijdering van Joden uit staatsambten Verroemeniseering van het bedrijfsleven

Het jodenvraagstuk is in Roemenië het eerst aangepakt door de regeering Gigurtu, die op 4 Juli 1940 het bewind in handen nam, nadat het voorgaande kabinet Goga-Cuza juist door deze kwestie gevallen was. De eerste Roemeensche jodenmaatregelen behelsden:

1. De in 1938 aan joden verleende vergunningen tot het verkoopen van sterken drank worden ingetrokken;

2. Joodsche couranten zijn verboden en joodsche redacteuren worden uit de pers verwijderd;

3. Joden mogen geen leden der „Nationale Partij" meer zijn. Aangezien de ambtenaren slechts benoemd kunnen worden uit leden van deze partij beteekende de laatste maatregel praktisch het ontslag van joodsche ambtenaren. Inderdaad werden sindsdien bijna alle joden uit officieele en semi-officieele functies ontslagen.

Op 9 Augustus 1940 publiceerde de „Monitorul oficial", het Roemeensche staatsblad, de wet op de rechtspositie der joden in Roemenië, die de joden in drie kategorieën indeelt:

a) joden, die na 30 December 1918 in Roemenië zijn gekomen;

b) joden, die vóór dezen datum door naturalisatie de Roemeensche nationaliteit hadden gekregen;

c) alle andere joden.

De joden der eerste en derde kategorie mogen geen openbare of half-openbare beroepen vervullen. Ook mogen zij geen bestuurslid zijn van publieke en partikuliere vereenigingen. Uitgeverijen van kranten of boeken mogen zij noch leiden, noch bezitten.

Hoe groot de joodsche invloed in Roemenië wel was, blijkt hieruit, dat op grond van deze wet de Advokatenkamer te Boekarest 784 van haar 1296 leden moest afschrijven. De Ingenieursvereeniging schrapte 107 leden.

Pas door de regeering Antonescu is het jodenvraagstuk in Roemenië op grootere schaal aangepakt. Verschillende wetten zijn uitgevaardigd en andere zijn in voorbereiding, die ten doel hebben de joden geheel en al uit staatsambten en uit het bedrijfs- en kultureele leven uit te schakelen.

Volgens de wet op de verroemeniseering der bedrijven zijn alle joodsche werknemers tot 31 December 1941 geleidelijk ontslagen. Deze joden zijn tewerkgesteld bij werken van openbaar nut onder regeeringstoezicht. De kosten hiervan worden bestreden door een bijdrage, groot 1 pct. van de totale salarissen, op alle bedrijven, die meer dan 5 werknemers in dienst hebben.

Onder joden in den zin dezer wet verstaat men in Roemenië hen, wier beide ouders ofwel de vader joden zijn, ongeacht den godsdienst der betrokkenen. Uitzondering wordt gemaakt voor hen, die nakomelingen zijn van vrijwilligers en invaliden uit den onafhankelijkheidsoorlog van 1877, voor hen, *die lid zijn van een christelijke kerk* *) en voor de weezen van joden, die in den wereldoorlog zijn gevallen.

Op de opengevallen plaatsen moeten Roemeensche werkkrachten worden aangesteld.

Bedrijven, die de bepalingen der wet ontduiken, worden door den staat geannexeerd.

**) Blijkbaar heeft men in Roemenië het joodsche vraagstuk nog pas als een sociaal vraagstuk gezien, doch niet als een rassenkwestie! — Red. Mh.*

SLOWAKIJE.

Centraal geregeld

Blijkens een desbetreffende publikatie in „Slovensky Zákonnik", het Slowaaksche staatsblad, heeft men in Slowakije een „centrale instantie voor Joden", gevestigd in de hoofdstad Presburg, in het leven geroepen. Deze instantie is een publiekrechtelijke belangengemeenschap, als welker verantwoordelijke leden alle Joden worden beschouwd, en die — als eenige organisatie — de belangen der Joden in Slowakije heeft te behartigen (men vergelijke den Joodschen Raad in Nederland). Alle joodsche organisaties zijn daardoor ontbonden; hun vermogens gaan over op de centrale instantie. De C. S. staat onder toezicht van het ministerie van Ekonomische Zaken.

BULGARIJE.

Bescherming der natie Uitgebreide maatregelen

Het Bulgaarsche staatsblad „Durzhaven Vestnik" publiceert de „wet op de bescherming der natie". Zij bevat de eerste Bulgaarsche bepalingen op het gebied der rassenwetgeving. Volgens deze gelden als joden zij, waarvan tenminste één der ouders jood is. Joden kunnen geen Bulgaarsch staatsburger worden resp. zijn, zij bezitten geen enkel kiesrecht, en betrekkingen, die zij op grond van het kiesrecht hebben verworven, moeten zij neerleggen. Joden mogen geen openbare ambten bekleeden en evenmin ambten bij privaatrechtelijke organisaties. Joden mogen geen militairen dienst vervullen; zij worden in den arbeidsdienst in speciale groepen opgenomen.

Huwelijken tusschen joden en Bulgaren zijn verboden.

Joden mogen geen Bulgaarsch huispersoneel in dienst hebben.

Joden mogen in het bedrijfsleven in bepaalde beroepen nog in zooverre vertegenwoordigd zijn, als hun aandeel op de bevolking bedraagt. Joden mogen geen land bezitten of pachten.

Joden kunnen geen aandeelhouders of deelhebbers zijn bij: onderwijsinrichtingen, schouwburgen, bioscopen, drukkerijen en uitgeverijen, vermaakslokaliteiten, hotelbedrijven en bewapeningsindustrieën. Bij kredietinstellingen mogen zij nog 49 % van het kapitaal en het aantal stemmen bezitten.*) Joden mogen geen leidende posities bekleeden als directeur, redacteur, enz. Verboden beroepen voor hen zijn die van accountant, douaneagent, makelaar, commissaris, enz. benevens die van drogist en apotheker.

Geen jood mag zonder vergunning der politieautoriteiten van woonplaats veranderen. Overtreding dezer bepaling kan door een boete van maximaal 25.000 lewa bestraft worden. De regeering kan bepaalde dorpen, steden of gedeelten daarvan als verblijfplaats voor joden aanwijzen.

Overtredingen der wet op de bescherming der natie worden met gevangenisstraf of boetes tot maximaal 50.000 lewa bestraft.

**) Waardoor de joodsche invloed bij zulke instellingen ver over de 50 % bedraagt! — Red. Mh.*

De Amerikaansche bedreiging in Ierland

Roosevelt's greep naar het westelijk halfrond

(Van onzen Berlijnschen correspondent)

Op één van de eerste dagen in Januari heeft de Iersche staatspresident een opmerkelijke verklaring afgelegd, waarin hij den wil van zijn volk tot uiting brengt om de integriteit van [illegible] Vaderland met alle ten dienste staande middelen te verdedigen en om zich met de wapenen in de hand te keeren tegen elken aanvaller, wie dat ook moge zijn. Voor wien deze woorden als waarschuwing zijn bedoeld, ligt voor de hand. Duitschland heeft de neutraliteit van den Ierschen Vrijstaat steeds met de meeste nauwgezetheid geëerbiedigd. Er is ook van den Duitschen kant nimmer de geringste aanduiding te bespeuren geweest, dat men van plan zou zijn om ook maar een enkelen soldaat in de een of andere Iersche haven te doen landen. Van Engelsche zijde evenwel en sedert eenige weken ook van den kant der Vereenigde Staten is openlijk te kennen gegeven, dat het voor de oorlogvoering der geallieerden onontbeerlijk was om de beschikking over de groote Iersche havens te krijgen en dat men er op een gegeven oogenblik niet voor zou terugdeinzen om zich die havens, hoe dan ook, toe te eigenen. De Amerikaansche president Roosevelt, wiens rampzalige rol bij de ontwikkeling en de uitbreiding van den huidigen oorlog steeds duidelijker aan het licht komt, heeft in Washington aan zijn handlanger Churchill de toezegging gedaan, om een geweldig Amerikaansch hulpkorps naar Europa te zenden. En hij is op het oogenblik druk bezig om die belofte in daden om te zetten. Er zijn U.S.A.-troepen in Ulster geland. Maar ook reeds maanden geleden is er in de wereldpers gewag van gemaakt, dat er een verbazend groot aantal Amerikaansche ingenieurs, wegenaanleggers en technici in Noord-Ierland waren komen opdagen en daar terstond aan het werk waren getogen. Alleen al die voorvallen hebben de Ieren, zooals uit de rede van de Valera is gebleken, ten zeerste verontrust.

Om te beginnen wenscht Engeland zich te verzekeren van de drie zoogenaamde verdragshavens, t.w. Berehaven aan de zuidwestkust van Ierland, Cork Harbour (Queenstown) aan de zuidkust en Lough Swilly aan de noordwestkust. Deze havens hadden de Engelschen zich in 1921 toegeëigend, doch in 1938 aan de Ieren moeten teruggeven. Bij de onderhandelingen, die Lloyd George in 1921 met de Iersche nationalisten had gevoerd, had hij hun een verdrag opgedrongen, dat zeer harde voorwaarden bevatte. Van de Ieren werd gevergd, dat zij voorgoed afstand deden van het noordelijke gedeelte van hun eiland, dus van de provincie Ulster. Zij moesten het Dominion-statuut aanvaarden en er per slot van rekening eveneens in toestemmen, dat Engeland de verdediging van de Iersche kusten op zich nam, totdat er een overeenkomst kon worden getroffen, op grond waarvaan Ierland zelf voor zijn kustverdediging zou kunnen zorgdragen. Dergelijke verdragen, waarbij Engeland zich het recht voorbehoudt om naar eigen goeddunken te bepalen, wanneer en hoe aan de vooropgestelde voorwaarden zal zijn voldaan, heeft het kabinet van St. James bij voorkeur aan kleine natiën opgedrongen. Voor de vrijheidslievende Ieren was 't uitermate vernederend, dat men hen met het Dominion-statuut had afgescheept. Want zij kunnen er met het volste recht op bogen, dat Ierland evengoed „Moederland" kon heeten als Engeland zelf en dat hun land de bakermat was van een aloude kultuur. Het is derhalve voor hen beschamend om over één kam te worden beschoren met de uit Engelsche koloniën voorgekomen Dominions. In werkelijkheid had Ierland echter niet eens dezelfde rechten als de overige Dominions verkregen, want het had moeten toestemmen in beperkende bepalingen. Immers, de drie genoemde havens zouden volgens bedoeld verdrag worden beheerd door het departement van marine in Londen. Bovendien moest de Vrijstaat zich verplichten Engeland in geval van oorlog of zoowaar bij wrijving met een vreemde mogendheid in militair opzicht bij te staan. Aan de eigenlijke Dominions werd daarentegen al dadelijk na afloop van den wereldoorlog het recht toegekend om door haar eigen Parlementen te doen uitmaken, of men al dan niet zou deelnemen aan den oorlog, die het Moederland had te voeren.

De Ieren hebben dit onrechtvaardige verdrag doorloopend met alle legale middelen aangevochten. Hun leider de Valera had zich reeds in 1920, toen hij nog als uitgewekene in de Vereenigde Staten vertoefde, uitgelaten, dat Ierland na het verkrijgen van zijn vrijheid weliswaar in geen enkel opzicht in de kaart van Engeland's vijanden zou spelen en stellig niet door het toestaan van strategische voordeelen op 't eiland, doch Eire zou ook nimmer het Dominion-statuut aanvaarden als de uiteindelijke gedaante van zijn staatkundige onafhankelijkheid, want Ierland was geen wingewest. Als president van den Ierschen Vrijstaat heeft de Valera op dit punt dan ook steeds voet bij stuk gehouden. Immers, in het jaar 1937 betoogde hij, dat Ierland zichzelf thans op eigen gezag een eigen grondwet had geschonken en dat het dientengevolge op het teruggeven van de verdragshavens stond. Toch heeft het nog een vol jaar geduurd, aleer de Engelsche soldaten den aftocht bliezen, waardoor de havens inderdaad wederom in Iersch bezit terugkeerden. De bepalingen van het gedicteerde verdrag van 1921, volgens welke Ierland verplicht was om Engeland eventueel gewapenderhand bij te staan, werden opgeheven. Van een Iersch-Engelsche samenwerking ten opzichte van de landsverdediging was in het nieuwe verdrag van 1938 hoegenaamd geen sprake meer en een geheime overeenkomst daaromtrent heeft nooit bestaan. De Britten moesten zich vergenoegen met de herhaaldelijk door de Valera afgegeven verklaring, volgens welke Ierland met geen enkelen vijand van Engeland zou samenspannen. En van het Iersche standpunt bekeken, is dat voor een onafhankelijken staat eigenlijk al een heel ver gaande concessie.

De bereidwilligheid van de regeering Chamberlain in het Iersche vraagstuk was, op zichzelf genomen, nog al een groote verrassing. Vroeger had men zich het behoud van den vrede in en met Ierland geheel anders voorgesteld. Men probeerde zulks met behulp van reusachtige legerscharen of door economische pressiemaatregelen te bereiken. Ierland was voor de Engelsche imperialisten in menig opzicht van buitengewoon belang. Men behoeft slechts te denken aan de geografische ligging van Ierland tusschen den hoofdfactor Engeland en de wereldzeeën. Als een roode draad kan men door de Engelsche buitenlandsche politiek van oudsher het streven vervolgen om Ierland, hoe dan ook, in bedwang te houden. Toen het ruwe geweld en de bloedige terreur per slot van rekening faalden, meende men Ierland door het verleenen van het Dominion-statuut aan Engeland te kunnen kluisteren. En toen ook deze droom niet in vervulling ging, geloofde men na 1938 zulks door allerlei propagandistische middelen te kunnen opknappen. Daartoe publiceerde de bekende Britsche schrijver Hudson tal van artikelen in de Amerikaansche bladen, waardoor hij den velen in Amerika gevestigde Ieren trachtte wijs te maken, hoe toegankelijk „Moeder Brittania" zich ten aanzien van de Iersche wenschen en argumenten betoonde.

De Ieren hebben zich door het liefelijk gekweel van Hudson niet van de wijs laten brengen. En hoe juist dat was gezien, wordt door den jongsten gang van zaken bewezen. Ierland is, getuige de herhaaldelijk afgelegde verklaring omtrent het handhaven van een strikte neutraliteit, jegens Engeland zoo loyaal als maar eenigszins mogelijk gebleven. En in weerwil van dat alles, is Amerika troepen gaan ontschepen en is Engeland er telkens op uit geweest, om de Iersche havens dienstbaar te maken aan de Engelsche oogmerken.

Berlijn's meening over het nieuwe regeeringsbestel in Oslo

(Van onzen Berlijnschen correspondent)

Het wijzigen van den regeeringsvorm in Noorwegen heeft een sterken weerklank in de Duitsche pers gevonden. Dat de leider van de „Nasjonal Samling", Vidkun Quisling, het roer in Oslo in handen heeft genomen, wordt toegejuicht als de eerste stap op weg naar de staatsrechtelijke consolideering van den nieuwen Noorweegschen staat en deszelfs inschakeling in het nieuwe Europeesche staatkundige stelsel. Door de tegenwoordigheid van den Duitschen Rijkscommissaris Terboven bij het installeeren van Quisling in zijn functie als chef van de Noorweegsche regeering wordt de instemming van officieele Duitsche zijde met dezen gang van zaken terdege onderstreept.

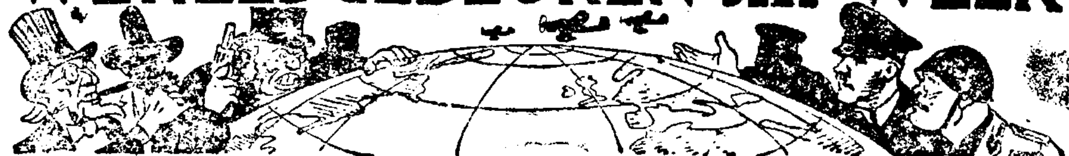
Men zal zich herinneren, dat van den kant van den Duitschen Rijkscommissaris, qua opperste orgaan van de Duitsche bezettingsmacht, sedert de bezeting van Noorwegen op 9 April 1940 herhaaldelijk pogingen werden aangewend, ten einde tot een van weerskanten aanvaardbare oplossing voor de waarborging van het Noorweegsche staatsgezag te komen. Doordat koning Haakon en de vroegere Noorweegsche regeering het land hadden verlaten was ten opzichte van het Noorweegsche staatsbestuur een leemte ontstaan, welke de Duitsche bezettingsoverheid gaarne verholpen zou zien, ten einde een bevredigende basis voor de onderlinge verstandhouding te scheppen. Aanvankelijk scheen nog een zwakke kans te hebben bestaan, om met den koning zelf in contact te blijven. De pogingen, die door de Duitsche bezettingsoverheid werden ondernomen om de vroegere politieke partijen tot medewerking te bewegen, leden schipbreuk. Het gevolg daarvan is geweest, dat men in de door Quisling aangevoerde „Nasjonal Samling" per slot van rekening de eenigste politieke groep is gaan zien, die in aanmerking kwam voor een positief staatsbestel, dat strookte met de gemeenschappelijke Noorsch-Duitsche belangen. Zoodoende werden de met de functie van staatsraad bekleedde commissarissen, die in September 1940 werden belast met de waarneming van de vacante regeeringsressorts, uit de gelederen van de aanhangers van Quisling door den Duitschen Rijkscommissaris gekozen. Hun functie bepaalde zich er trouwens toe, om de uitvoerende organen van de door den Rijkscommissaris gevoerde regeeringszaken te zijn.

(Vervolg op pag. 14)

Mededeeling

Wij hopen in ons volgend nummer een aanvang te maken met de publicatie van verschillende inzendingen op onzen oproep tot het vervaardigen van volks- en strijdliederen en volkspoëzie.

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

De Duitsche marineleiding heeft het bestaan, twee slagschepen en een kruiser, die, waren wij afgegaan op de praatjes, die Engelsche radiopropagandisten telkens weer hielden, reeds lang waardelooze wrakken hadden moeten zijn, vanuit een basis aan de kust van den Atlantischen Oceaan, door het Kanaal, veilig en wel in de Noordzee te brengen. Dit feit, één der huzarenstukjes, waarmede Duitschland ook in dezen oorlog vriend en vijand verraste, heeft de Britten, voor zoover dit dan noodig was, opgeschrikt, en luider dan ooit te voren loeit het door hun pers, dat er nu toch eindelijk eens maatregelen dienen te worden genomen......

Voor zoover dit dan noodig was. Want de schrik om Singapore zit ze nog leelijk in de beenen. Deze eilandvesting, waaraan de Britsche belastingbetaler eenige milliarden guldens ten koste heeft gelegd en waaromtrent, zoowel vóór als tijdens den oorlog, de Britsche deskundigen nooit moede werden te verklaren, dat zij, als het sterkste verdedigingswerk ter wereld, te eenenmale onneembaar was, viel in Japansche handen. En dit niet na een jarenlangen strijd, waarbij aanvaller en verdediger elkaar om beurten de eer en de overwinning konden betwisten, doch na iets meer dan twee maanden in een oorlog, welke slechts één overwinnaar en slechts één verliezer kent. En in een oorlog, die door den overwinnaar wordt gevoerd op duizenden kilometers afstand van zijn bases, die door den verliezer werd uitgelokt......

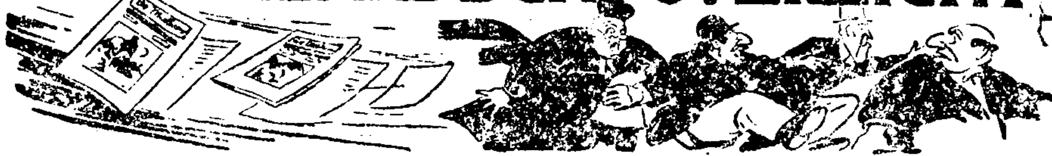
Eenige weken geleden eerst verklaarde Winston Churchill in het Engelsche Lagerhuis, dat het Empire nu eenmaal niet overal even sterk kon zijn, gedwongen als het werd, zijn strijdkrachten in alle werelddeelen in te zetten. Het Empire schijnt echter overal even zwak te zijn, niet alleen in Afrika, niet alleen in Britsch-Indië, maar zelfs in het moederland. Op het oogenblik, dat Japansche troepen de straat van Johore oversteken, vaart de Duitsche vloot door het Nauw van Calais. Beide feiten kennen hun precedent in de Engelsche krijgsgeschiedenis: de landing in Noorwegen, in April 1940, alwaar Engeland zooveel punten zou bezetten als noodig werd geacht, de tocht van de „Prince of Wales" en de „Repulse", welhaast onder den rook van Singapore, in December 1941. De resultaten kwamen echter anders uit, waaruit wij opnieuw kunnen leeren, dat al doen twee dan ook hetzelfde, het toch nog lang niet altijd hetzelfde is......

Nu kan de minister-president in zijn Lagerhuis wel verklaren, dat hij bereid is, de verantwoordelijkheid te dragen, maar wat geeft dat eigenlijk? Het Britsche Empire smelt weg als sneeuw voor de zon — het lekt in het Huis en de W.C., die óók al niet meer deugt. Tot overmaat van ramp kunnen de loodgieters Roosevelt en Stalin onmogelijk komen; zij hebben thuis een paar allernoodzakelijkste karweitjes op te knappen......

In de haven van New York verbrandde de „Lafayette" — in beter dagen onder den naam van „Normandie" Frankrijk's trots en glorie... Van dit zeekasteel, van dit drijvende lustslot, steekt nog slechts een gedeelte boven water uit... Op zichzelf behoeft de ondergang van dit schip ons niet zoo te verwonderen; Fransche schepen bezaten op het gebied van brandbaarheid reeds een treurige vermaardheid en de „Normandie" blijkt dezen regel nog eens te bevestigen. Echter geeft het feit, dat bij het uitbreken van den brand niet minder dan 2500 arbeiders aan boord aan het werk waren, iets te denken. Dit groote aantal wijst namelijk op de geweldige haast waarmede de verbouwing van mailboot tot vliegtuigmoederschip moest gebeuren. Een haast, die tenslotte noodlottig werd en die de Britsch-Amerikaansche zeemacht wederom op een verlies van 83.000 br. t. komt te staan, naast de 94.000 br. t., welke in de afgeloopen week in den Atlantischen Oceaan en in de Middellandsche zee door Duitsche duikbooten en bommenwerpers tot zinken werden gebracht en naast de tonnage, die in de haven van het Duinkerken van Oost-Azië, Singapore, door het Japansche ingrijpen werd vernietigd. Deze geweldige scheepsverliezen, welke hun verlammenden invloed in steeds sterker mate doen gelden op alle Britsch-Amerikaansche operaties, zoowel te land als ter zee en die het mede onmogelijk maken, dat zoowel de Sovjet-Unie als het China van Tsjang Kai Sjek de aanvoeren ontvangen, die zij zoo dringend noodig hebben, wil de strijd daar worden voortgezet, zullen tenslotte op een wijze, welke ons waarschijnlijk eerst ná het sluiten van den wapenstilstand ten volle duidelijk zal worden, er in hoogst belangrijke mate toe bijdragen, dat deze tweede wereldoorlog door de As-mogendheden wordt gewonnen.

De Führer verklaarde tijdens zijn rede in het Berlijnsche Sportpaleis, dat, ook al kon hij dan niet zeggen of dit jaar het laatste oorlogsjaar zou zijn, ook 1942 belangrijke en beslissende gebeurtenissen zou beleven. Thans nadert het voorjaar wederom. De winter, waarop Duitschland's vijanden hun hoop hadden gesteld, spoedt teneinde. Duitschland, dat gelijk vorige jaren, ook dezen winter niet verslapen heeft, maakt zich gereed. Een groote activiteit op diplomatiek terrein (Quislings reis naar Berlijn, Antonescu's bezoek aan het hoofdkwartier, de besprekingen, welke Hermann Goering in Italië voerde) wijst er reeds op, dat een nieuw stadium in den oorlog begint. Een stadium, dat ongetwijfeld ook van Duitschland en zijn verbondenen de vastberaden inspanning van de alleruiterste krachten zal eischen, maar dat, zelfs al zouden de directe resultaten voor het groote publiek nog verborgen blijven, van verstrekkende beteekenis wordt voor de vrijheid van Europa, dat het joodsch-kapitalistische juk van zich afwerpt, en het bolsjewisme ver- van zich afwerpt, het bolsjewisme verplettert! Het behoeft geen betoog, dat ook in Nederland daardoor vraagstukken aan de orde zullen komen, die onze positieve instelling t.o.v. Europa noodzakelijk maken. De radikale omwentelingen op vele gebieden des levens, (waarvan de eerste fasen veelal reeds zijn doorloopen) die van de [illegible] zijn, liggen [illegible]

BINNENLANDSCH OVERZICHT

Wat is kultuur? Wij hebben een calvinistisch predikant het eens kort en bondig aldus hooren omschrijven: kultuur is gebruikte natuur. Wij hebben er niets op af te dingen, 't is alleen de vraag of dominé ver genoeg met ons mee wil marcheeren. Inderdaad is het zoo: de stoel waarop wij zitten, de kleeding die wij dragen, het papier waarop wij schrijven, het voedsel dat wij gebruiken, de Jumbo op de spoorrails, het vliegtuig in de lucht, het monsterschip op den oceaan met alles wat er van kiel tot vlaggentop aan-inzit, een jaarbeurs vol verbruiksgoederen, alles, maar dan ook alles, bewaarde Moeder Aarde eenmaal in haar schoot. De oerproducten zijn door menschen bewerkt —machinaal of niet machinaal doet hier niet ter zake —, zóódanig, dat zij uiteindelijk het leven verfraaiden en veraangenaamden.

Tot zóóver gaat onze calvinistische dominé ongetwijfeld met ons mee. Wil hij ons verder volgen? Want: de ingenieur die een vernuftelijke machine ontwerpt, de architect die een machtig bouwwerk op papier zet, de kunstenaar in zijn atelier, en de eenvoudigste arbeider, die Hindelooper-stoeltjes en tafeltjes maakt, legt daarin een stuk van zijn eigen geest, anders nog: zijn geest wordt in het werkstuk dat hij onderhanden heeft, weerspiegeld. Die geest wordt mede bepaald door het ras, het bloed, den bodem waarop hij leeft, het volk waartoe hij behoort, en uiteraard ook door de omstandigheden waaronder hij in dit aardsche tranendal verblijven moet. Schreibe mit Blut, und du wirst erfahren das Blut Geist ist — zei Nietzsche reeds. De geestesproducten van den schrijver en dichter is de stem van zijn bloed — zoo niet, dan is hij een jammerlijke blaaskaak, die anderen nawauwelt zonder het wellicht zelf te begrijpen. Maar dit geldt ook voor den handarbeider, wiens penseel, waarmede hij de kinderpop in de poppenfabriek beschildert, in laatste instantie door zijn ras en bloed en bodem wordt bestuurd. Het gaat maar om de vraag, of een Volk de eeuwig, nimmer opdroogende bronnen van zijn kultuur — en alweer: wat zou dat anders zijn, dan zijn eigen ras, eigen bloed en eigen bodem? — uit het oog verliest. Wie de „kitsch" in de warenhuizen... en „deftige" huiskamers ziet, weet wel hoe laat het in Nederland was. Dweepzieke naäperij uit het „groote" Amerika en „modern" willen doen, waren aan de orde van den dag. Elk leven werpt afval; wij stikten er bijna in!

Het gaat voor Nederland dan ook niet alleen om een vrachtje „ontaarde kunst" weg te en sociale Revolutie. Kultuur kan men niet scheiden van de totaliteit van het leven, bezemen, maar om een volledige Renaissance. Die wordt thans ingeluid, dóór dezen oorlog omdat kultuur in den besten zin van het woord „de" uiting van het totale leven zelf is.

Wie het zóó ziet, begrijpt, welk een ontzaglijke verantwoording rust op de schouders van hen, die hun plaats in den Kultuurraad hebben ingenomen, welke in de afgeloopen week door den Rijkscommissaris is geïnstalleerd. Hij noemde dezen Raad niet minder dan het kultureele geweten van het Nederlandsche volk. De redevoering van den Rijkscommissaris (welk een glasheldere betoog!) en van prof. Snijder zijn volledig in de pers verschenen; zij zijn het lezen en herlezen meer dan waard.

De Revolutie, waar wij nog midden in zitten, brengt geen schema, dat in kannen en kruiken is. Maar dat ras en bloed en bodem de eenige en eeuwige voedingsbronnen zijn en dat wij deze bronnen weer terug moeten, is voor de leden van den Kultuurraad geen vraag meer, maar welbewust weten. En dat is het belangrijkste... en beslissende. Een frissche knokpartij, op papier, over de vraag of Jan Sluyters, toen hij zijn Staphorsters schilderde, een dégénéré was, dan wel een groot kunstenaar of alleen maar een ruggegraatloos schilder, die als kind van zijn tijd, hoeren schilderde zooals een aan „kitsch" verslaafde burgermanswereld die graag zien wilde, nemen we dan — voorloopig nog! — op den koop toe.

De kleine wereld

De wereld wordt steeds kleiner! Boven deze rubriek staat „binnenlandsch" overzicht, maar U vergist zich, wanneer U meent, dat de val van Singapore voor ons binnenlandsch politieke leven zonder beteekenis is. Stuk voor stuk wordt er in dit land een sprookje aan gruzelementen geslagen; bij den val van Singapore vloog er zelfs een brok tegelijk af. Het sprookje, dat voor een niet gering gedeelte de politieke instelling van ons Volk bepaalde: Engelands onaantastbare machtspositie in de wereld. Dit volk is hardleersch, maar wanneer ze nu zelfs voor de Oranje-flitspuit beweren, dat Engeland een „moordklap" heeft gekregen, krijgt ook de ongeloovigste Thomas in Nederland een scheut in z'n rug. (Vandaar dat er zooveel Engelsche ziektelijders troosteloos naar den grond loopen te turen!)

Nauwelijks waren ze van de Singapore-schrik een beetje bekomen, of ze kregen een nieuw bewijs, dat Engelands macht tanende is, dat in zijn soort minstens met Singapore gelijkgesteld mag worden. Wat een deel van de Duitsche vloot gepresteerd heeft: spitsroeden loopen door het Kanaal, grenst aan het ongeloofelijke. Groot-Brittannië beheerscht de zeeën. Wie daaraan in Nederland twijfelde werd met een scheef oog aangekeken. De Duitschers hebben het klaar gespeeld met twee geduchte slagschepen en een kruiser heelhuids vlak langs Churchill z'n drempel te varen.

Een poging dit gigantische stukje gedurfd in te peperen, kostte Engeland alleen reeds 49 vliegtuigen! Wie beweert er nu nog, dat Engeland de zeeën beheerscht?

En Nederlanders, ontwaakt niet in U het verlangen ook deel te hebben aan deze grootsche manifestatie van Germaansche weerbaarheid? Herleeft niet in U de drang naar den herbouw van het grootsche Neder-land-der-daad, dat in zijn glorievolle geschiedenis den Brit slag op slag toebracht?

NIEUWS VAN DE WEEK

12 FEBRUARI: O.K.W.: Sovjettroepen aan het Donetzfront teruggeslagen — It. w.m.b.: Aanvallen op Malta voortgezet — Jap. w.m.b.: Overgave van Singapore geeischt — Ver. Staten zenden nieuwe troepen naar Aruba en Curaçao — Vice-adm. Helfrich benoemd tot commandant der A.B.D.A.-vloot — Installatie van den Kultuurraad; rede van den Rijkscommissaris en Prof. G. A. S. Snijder.

13 FEBRUARI: O.K.W.: Slagschepen „Scharnhorst", „Gneisenau" en kruiser „Prinz Eugen" leveren slag in Het Kanaal; 43 Engelsche vliegtuigen en een torpedojager verloren; Duitsche schepen bereiken veilig nieuwe basis — Jap. w.m.b.: Straatgevechten in Singapore — Ontmoeting tusschen dr. Salazar en en generaal Franco.

14 FEBRUARI: O.K.W.: 26.500 br.t. op den Atlantischen Oceaan vernietigd — It. w.m.b.: Transportschip van 10.000 br.t. voor Tobroek vernietigd — Jap. w.m.b.: Seletar bezet — Het dragen van N.S.B.-uniformen en insignes in overheidsdienst toegestaan — Vier Nederlanders wegens spionnage gefusilleerd — Utrechtsche Voorjaarsbeurs afgelast — Dag der Duitsche politie.

15 FEBRUARI: Jap. w.m.b.: Singapore geeft zich onvoorwaardelijk over — Dood van W.A.-man Koot herdacht.

16 FEBRUARI: Jap. w.m.b.: Landing op Sumatra; Palembang bezet; 60.000 man Britsche troepen te Singapore gevangen —It. w.m.b.: Groot Britsch convooi in de Middellandsche Zee aangevallen — Adm. Hart gesneuveld — Pessimistische radiorede van Winston Churchill.

17 FEBRUARI: O.K.W.: Duitsche U-booten beschieten olieraffinaderijen op Aruba en Curaçao. Belangrijke Sovjet-eenheden bij Wjasma vernietigd: [illegible] bolsjewistische dooden en bijna 2000 gevangenen; mislukte uitval uit Leningr[illegible] in Sumatra (Lienicatie naven van net Zui- [illegible]

Rabbijn Bremer herdacht

in het Handelsblad

Het Algemeen Handelsblad vindt het noodig, om in haar avondblad van Donderdag 12 Febr. j.l., het feit te herdenken, dat de heer H. M. E. Bremer, ex-predikant van Landsmeer veertig jaar geleden voor het eerst den preekstoel besteeg.

Wie is nu deze dominee Bremer? Eén van de lieden, die onze huidige protestantsche kerken maar al te dikwijls op synagogen doen lijken. In meer intiemen kring wordt hij dan ook „rabbi Bremer" genoemd.

Vóór hij in Landsmeer terechtkwam, had hij reeds een aantal andere dorpen met zijn bezoek vereerd, en aangezien hij van zijn joodsche voorouders de haat tegen alle vrede en rust had meegekregen, overal eenzelfden onsympathieken afstand tusschen zich en zijn gehoor geschapen. Dat is ook geen wonder, want dominee Bremer, wiens eigen kinderen luidruchtig verkondigen, dat hun vader beter advocaat van kwade zaken had kunnen worden dan dominee, stamt in rechte lijn af van een gedoopten rabbijn. De twistgesprekken van den Talmoed zijn nog levend in zijn bloed.

Dat bleek wel, toen in Mei 1940 de Duitsche bezetting kwam. Het hart van Landsmeer's N.H. predikant had natuurlijk reeds lang de zijde van zijn rasgenooten gekozen, en wekte ook alle anderen, vooral zijn toehoorders in de kerk, op, om zijn voorbeeld te volgen.

Maar dat was nog lang niet voldoende. Rabbi Bremer toch had chotspe in overvloed. Hij wierp een vischje uit en begon voorzichtig op de Duitsche overheid en den Führer te schelden. Toen de overheid lankmoedig bleek en geduld had, begon de hou-me-vast-la-me-los moed van den „rabbijn" steeds hooger op te laaien. Tenslotte verstoutte hij zich zelfs tot het uitschreeuwen van den volgenden zonderlingen zin: „Ja, mijne vrienden, het is nù wel gemakkelijk om trouw en dapper te zijn. Maar zullen wij ook trouw en dapper blijven, wanneer de Gestapo ons uit de huizen en naar de concentratiekampen sleept?"

Tenslotte spande hij in datzelfde jaar 1940 nog alle talmudische krachten in, om een nationaal-socialistischen ouderling weg te krijgen. Deze echter had een typisch nationaal-socialistische gewoonte; hij ging nooit opzij voor een jood. Rabbi Bremer's aanval mislukte, en hij mocht bij deze gelegenheid tevens kennismaken met de bevoegde overheid, welke voor zijn „knappe smoes" niet zwichtte. Rabbi Bremer trok hieruit de eenige mogelijke consequentie: hij scheurde zijn kleeren, strooide asch op zijn hoofd en trok naar het Jeruzalem zijner droomen: Amsterdam.

Nu wordt Rabbi Bremer door allen, die hem kennen als een ietwat Homerische figuur beschouwd, met zijn Poerimfantasieën over het afslachten der nationaal-socialisten. Hij leeft ergens in Amsterdam-Zuid in den vreeze van den Engelschen zender en wacht op den dag, dat de Koningin bij Scheveningen door een zestal steviggebouwde mannen weer het land binnen wordt getorst, of wel op den dag, dat hij zich met de rest van zijn ras op weg naar Lublin mag begeven.

De eenigen, die last ondervinden van zijn gedrag, zijn de kinderen. De schoonzoon werd reeds, aangezien hij zich door zijn haat tezeer had laten meesleepen, achter slot en grendel gezet.

Wij kennen de bewondering van den rabbijn-in-domineeskleed voor alle tijdens de bezetting uitgehaalde misdaden en kunnen dezen jongeman slechts beklagen, die als piepjong studentje het verschil tusschen een jood en een eerlijk mensch blijkbaar nog niet ziet, die kennelijk iedere stem van het bloed gesmoord heeft, om schoonpapa te pleizieren. Hij zal in de cel wel langzamerhand tot het besef komen, dat wie met joden omgaat, eraan sterven moet. Z'n lot is zwaar, want wij kunnen ons de luxe van ontaarde menschen van het Noordras, die meer voor Juda voelen dan voor eigen ras en volk, nu eenmaal niet veroorlooven. Er is in voorbije dagen al teveel kracht verspild door verbastering.

Maar meer interesseert ons de vraag: Hoe komen gratis-advertenties van dit kaliber, welke in het „Joodsche weekblad" thuishooren, in het „Algemeen Handelsblad"? Is dat de nieuwe koers van dit blad? Of weet het aangebleven lager personeel af en toe nog iets op de redactioneele tafel te smokkelen, wat daar niet hoort?

Hoe dit ook zij, we zien met groote belangstelling de eerste barmitzwoh-advertenties in het „Algemeen Handelsblad" weer tegemoet.

CHRISTELIJKE WANDELAARS

Van een vlieger die niet opging

Men schrijft ons:

Na al hetgeen geschreven en gezegd is over de noodzakelijkheid, om uit het vereenigingsleven alles te bannen, wat ook maar eenigszins verband kan houden met geloofsverdeeldheid, mag het toch wel verwondering wekken, dat er nog altijd elementen worden aangetroffen, die pogen het zoogenaamd Christelijke haantje koning te laten kraaien. Een sterk staaltje daarvan is geleverd in de, op 24 Januari j.l. gehouden vergadering van den Noord-Hollandschen Wandelsport Bond te Zaandam, waar o.a. ook bestuursverkiezingen moesten plaatshebben.

Daar waren ook aanwezig afgevaardigden van de Christelijke Nationale Wandel-organisatie en deze heeren probeerden telkens weer tegenover de aftredende bestuursleden, die periodiek herkiesbaar waren en op wier prestaties als vereenigingsmensch niets viel af te dingen, candidaten te stellen van z.g. „christelijke huize".

De voorzitter, de heer S. Visser (Amsterdam) heeft die pogingen scherp gehekeld en uitdrukkelijk laten uitkomen, dat men in een wandelsportbond alleen te maken heeft met sportieve belangen en niet vragen mag naar geloof of politiek.

Ook de heer Munzert (Utrecht), voorzitter van den Nederlandschen Wandelsport Bond was ter vergadering en heeft zeer duidelijke woorden gesproken om te protesteeren tegen de stiekume pogingen, welke van zekere zijde in het werk werden gesteld. Doch er was méér. Want onder de periodiek aftredende bestuursleden bevond zich ook mevr. Sleutel—van Overbeeke, vice-voorzitster van den N.H.W.B. Tevoren was door iemand, die natuurlijk weer den moed niet had, zijn naam te noemen, maar zijn pamflet onderteekend had met „Geen wandelaar" (welke camouflage ietwat al te doorzichtig was) aan de afdeelingen van den N.H.W.B. een rondschrijven gezonden, waarin werd medegedeeld, dat de periodiek aftredende vice-voorzitster te veel sympathieën had voor de .... N.S.B. Stel U voor, dat zoo'n gevaarlijke dame, zoo maar zonder meer, in het bestuur herkozen was! Daar moest toch een stokje voor gestoken worden en dus.... het rondschrijven.

Maar de anonieme held heeft weinig voldoening van zijn ondergrondsche politiek gehad. Er schijnt dan toch zoowaar eenige kentering in de Nederlandsche mentaliteit te bespeuren te zijn. Ook de voorzitter van den Nederl. Wandelsport Bond heeft onomwonden zijn afkeuring over deze actie te kennen gegeven en het resultaat is geweest, dat de bovengenoemde vice-voorzitster met vlag en wimpel is herbenoemd. Trots de sympathieën voor de N.S.B.

TOBIAS DE SOKKELAERE EN DE NIEUWE TIJD

U moet mij vooral góed begrijpen: wij zijn niet zooals de Unie was. In mijn eersten brief in dit blad heb ik al gezegd, dat wij vóór alles echte Nederlanders zijn, en de Unie wilde meewerken aan den nieuwen tijd, wat fout is, omdat 't inconsequent is, en inconsequent is gevaarlijk. Wij zijn tenminste consequent, want wij zeggen, dat wij den nieuwen tijd niet gevraagd hebben bij ons op bezoek te komen en dat wij er dus niets mee te maken willen hebben. Wat niet wegneemt, dat wanneer Engeland niet wint, wij ons wel zullen moeten schikken in ons lot, en onze schade moeten inhalen, zoo goed en zoo kwaad als het gaat. Dat zei burgemeester vanmorgen nog tegen me, toen ik verschillende belangrijke kwesties met hem moest bespreken. Het ging over de zaak Graaimans—Sloomeleede, die een volkenrechtelijken achtergrond heeft, weshalve ik haar hier voor de lezers van „De Misthoorn" zal uiteenzetten.

Graaimans is een boer uit de gemeente Lastergast, maar hij heeft land in Leuterkerke, wat bij ons veel voorkomt en 't is altijd al zoo geweest, zoodat het wel goed zal zijn. Het land van Graaimans, dat in de gemeente Leuterkerke lag, grensde daar op verschillende plaatsen aan land van Sloomeleede, een boer uit onze gemeente. Nu geschiedde het, dat in den loop der tijden het land van Graaimans als maar grooter werd en het land van Sloomeeleede als maar kleiner, en niemand kon de oorzaak peilen, zoodat alle boeren het als een bestiering des hemels beschouwden, en zij kregen geweldig ontzag voor Graaimans, die gedijde in voorspoed, en ze meden Sloomeleede, die kennelijk door een noodlot van hoogerhand werd achtervolgd. Totdat op een dag in den herfst, toen Sloomeleede op zijn land aan 't ploegen was en Graaimans op zijn land, Sloomeleede ontdekte, dat Graaimans een breede strook van zijn (Sloomeleede's) land meeploegde en toen had Sloomeleede inééns door, dat Graaimans dat al z'n jaren al had gedaan, en hij was 'm heelemaal niet dankbaar, maar hij liep direct naar den burgemeester en eischte genoegdoening en maakte een vreeselijke scène, zoodat de burgemeester, die van ontzettend goede familie is en daardoor wat zwak van hoofd, een zenuwtoeval kreeg, dat eindigde in een rustkuur. Maar toen bleek, dat Jhr. Staepelgack nergens gelegenheid had om te rusten of te kuren, omdat hij niet naar de Rivièra mòcht en niet naar Baden-Baden wòu, is hij maar naar Roddeloo gegaan, waar 't bosschig is en waar hij de staatszaken kon blijven behartigen. Daar heeft hij toen heel lang over de affaire Graaimans-Sloomeleede gedacht, en toen hij na een maand terug kwam, bracht hij de commissie van onderzoek mee, en die bestond allemaal uit Roddeloosche notabelen, die in deze zaak immers neutraal waren. Zij stelden een vreeselijk diepgaand onderzoek in, en benoemden toen een sub-commissie, bestaande uit vooraanstaande Leuterkerksche ingezetenen, met Jhr. Staepelgack aan 't hoofd, wat fout gezien was, want onmiddellijk diende de burgemeester van Lastergast een scherp protest in wegens partijdigheid, gesteund door den pastoor, aan wien Graaimans terstond gebiecht had, zoodat hij van alle soesah af was. En de pastoor zweepte de boeren van Lastergast op in een vlammende toespraak, zoodat ze gaffels en dorschvlegels namen en naar het land van Graaimans in Leuterkerk trokken en het vrijwillig bezetten, wat zoo'n ontzettende slag voor Jhr. St.g. was, dat het hem opnieuw naar het hoofd steeg, en hij een maand lang onderdook in de stad, waaruit hij als herboren burgervader te voorschijn kwam. Intusschen was er al weer veel gebeurd, want de Lastergasters hadden óók een sub-commissie in het leven geroepen, met aan het hoofd de pastoor en zij eischten van de commissie-Roddeloo erkenning als volwaardige sub-commissie, wat de comimssie R. veel hoofdbrekens kostte, omdat het midden in 't jachtseizoen was. En bovendien had dominee Donderdoemer van de gereformeerde gemeente zich over Sloomeleede ontfermd en in een vlammende preek recht geëischt voor den verdrukte. Toen waren de boeren van Leuterkerk zóó in vervoering geraakt, dat zij zich óók bewapenden en het land van Sloomeleede verdedigden, zoodat ik maar blij was, dat ik niet roomsch en niet gereformeerd ben, maar orthodox Nederlandsch-Hervormd, zoodat ik beslist neutraal kon zijn, evenals de burgemeester, die óók orthodox-Nederlandsch-Hervormd is en dus óók neutraal. Zoodat, toen we vanmorgen op het gemeentehuis vergaderden (de burgemeester en de heeren uit Roddeloo en ik) we met elkaar volkómen neutraal waren, wat ook de bedoeling was. Een en ander had tot gevolg, dat we zeer wijze besluiten konden nemen, wat men natuurlijk niet kan, wanneer men partijdig is. Wij besloten o.m., dat het land van Graaimans zoowel als dat van Sloomeleede gedurende 10 jaar onder toezicht zal staan van een permanente interlocale commissie, gevormd uit burgers van Roddeloo, Lastergast en Leuterkerke en gesubsidieerd uit de opbrengst der betrokken landerijen. De heeren der commissie hebben alle reis- en verblijfkosten vrij en ook een abonnement eerste klasse op de Ned. Spoorwegen voor den tijd van het conflict, voor geval zij zich op de hoogte willen stellen van den toestand der landerijen. Na afloop van den termijn van 10 jaar zal het land van Graaimans tien jaar door Sloomeleede worden beheerd en daarna, wederom voor tien jaar, het land van Sloomeleede door Graaimans. Alsdan zal de commissie in spoedvergadering bijeenkomen om een rapport samen te stellen over haar bevindingen tijdens de proefjaren. Dit rapport zal worden opgezonden aan Provinciale en Gedeputeerde Staten en aan de leden der Eerste en Tweede Kamer der Staten-Generaal. Zoo de Minister van Binnenlandsche Zaken inmiddels van zijn buitenlandsche dienstreis is teruggekeerd, zal het hem ter onderteekening worden voorgelegd, anders zijn plaatsvervanger, nadat de debatten in de volksvertegenwoordiging zijn geëindigd. Overeenkomstig deze beslissing zal dan gehandeld worden. Burgemeester vond deze regeling, die haast heelemaal door mij ontworpen is, voortreffelijk. Alleen was hij bang, dat de Minister van Binnenlandsche zaken tegen den beoogden tijd nog niet terug zou zijn. Dat heb ik hem natuurlijk uit zijn hoofd gepraat, omdat een Minister tenslotte de regeeringszaken niet TE lang kan verwaarloozen.

Ik heb dit maar verteld, om aan te toonen, dat WIJ, echte Nederlanders, consequent-Nederlandsch zijn, in tegenstelling tot de Unie, waar we ons destijds reeds van afscheidden. Hoè consequent-Ned. wij zijn, blijkt duidelijk uit ons gedrag. En, zooals gezegd, mocht Engeland niet winnen, dan kunnen we nog altijd onszelf worden en blijven. Oze!

TOBIAS

Verzoek

De redactie van „De Misthoorn" zou het ten zeerste op prijs stellen, indien de abonné's ons uit hun archieven verschillende nummers van oude jaargangen (1938, 1939) toezonden. Zeer in het bijzonder vragen wij de nummers van 22 en 29 Februari 1941 op.

(Vervolg van pag. 11)

BERLIJNSCHE CORRESPONDENTIE

met goed gevolg voortgebouwd zal kunnen worden. Wat dat aangaat, meent men hier te mogen aannemen, dat door het herstel van een eigen Noorweegsch staatsgezag de eerste schrede in de goede richting werd gedaan. Nog te bezien staat, of daardoor tevens het vraagstuk aangaande het spoedige sluiten van den vrede op het tapijt zal komen. Het is blijkbaar ook nog twijfelachtig, of uit de wijziging in het regeeringsbestel te Oslo het herstel van de diplomatieke betrekkingen tusschen Oslo en bevriende en neutrale landen zal kunnen voortspruiten.

De thans onder Quisling gevormde nationale regeering geeft aan Noorwegen weliswaar volgens de te Berlijn heerschende meening nog niet de volledige politieke souvereiniteit terug (die trouwens door de voorloopige aanwezigheid van de door den oorlogstoestand vereischte Duitsche bezetting toch beperkt blijft) doch het nieuwe stelsel schept de voorwaarden voor het herstel van een verstrekkende Noorweegsche bestuursautonomie, waardoor vanzelf een gedeelte van het politieke initiatief wederom wordt overgelaten aan het Noorweegsche volk, althans voor zoover de oorlogsmogelijkheden en oorlogsnoodzakelijkheden zulks gedoogen. Ofschoon men daardoor nog aan geen definitieve oplossing is aangeland, verwacht men hier van deze regeling toch de voorboden van een constructieve opheldering in de Noorweegsch-Duitsche verstandhouding, waarop

DE STEM DER PERS.

Verzet tegen de christelijke kerk van heden

„Liever in de kroeg dan in zulk een kerk"

De nieuwe tijd en de godsdienst leven kerkelijk in menig opzicht in conflict.

Dat weten we maar al te goed. Dat ervaren nationaal-socialisten, die zich voor zich en hun kinderen kerk en sacramenten begeeren, dag bij dag.

Wij aarzelen niet om te zeggen, dat dat de schuld der kerken is.

Waarom moet de houding der kerken altijd zoo negatief zijn? Van der jeugd af aan heeft men ons in de kerken verteld, dat ieder die de Christelijke beginselen aanhangt, voor 100 pCt. tegen de Fransche revolutie en haar vruchten is. Welaan, nu komt er een nieuwe revolutie. Deze revolutie zegt óók, dat ze voor 100 pCt. tegen de Fransche revolutie en haar vruchten in de Westersche democratie is. Men zou nu verwachten, dat de kerkelijke wereld daarover dankdagen uitschrijft en den hemel aanroept, om over deze nieuwe revolutie, die *doet* wat de kerk altijd begeerd heeft, Gods zegen af te smeeken.

Niets van dat! De kerk is alweer „tegen", zóó vreeselijk „tegen", dat het tenslotte ieder levend mensch tegen-staat. En was de grond daarvan ten aanzien van de Fransche revolutie gezond, wij gelooven dat er thans voor deze tegen-tegen-berri-berri geen gezonde grond aanwezig is, veeleer het tegendeel; het is een bacil, een anti-christelijke bacil, die bij flitspuiten tiert. De kerk is thans één stuk vijandschap, vijandschap tegen het nationaal-socialisme en zijn vrienden, vijandschap tegen de mede-christenen, die er politiek nieuwe gedachten op na houden, vijandschap door dik en dun. Het „zout der aarde" is bitter geworden. En, het toppunt is, dat men thans kerkelijke leiders kan hooren, die klagen, dat het nationaal-socialisme allengs onvriendelijk tegenover de kerkelijke wereld geworden is. Notabene, daarmee overtreffen ze de Engelschen in Duinkerken; *die* hebben ten minste gesnapt, dat vijandschap met klappen beantwoord wordt.

Het is zeer goed mogelijk, dat het nationaal-socialisme zich thans in een richting ontwikkelt, die weinig vriendelijk voor de kerkelijke wereld is. Logisch gesproken kan men dit verwachten. Maar laten de kerkelijke heeren dan niet schijnheilig zeggen, dat ze zulks altijd wel gezegd hebben. Laten ze dan nederzitten en bekennen, dat zij hun uiterste best hebben gedaan om dit te bevorderen.

Staat het met de taak, die wij ons in deze rubriek voorgesteld hebben, dan eigenlijk niet bij voorbaat hopeloos?

Neen, nooit.

Om dat duidelijk uit te spreken, leggen we het antwoord in een persoonlijk getuigenis vast.

Ik ben nationaal-socialist. Dat blijf ik, ook als het nationaal-socialisme zich in anti-kerkelijke richting ontwikkelen zou. Dat blijf ik, omdat ik politiek overtuigd ben, dat deze nieuwe revolutie gelijk heeft, dat ze de kostelijkste goederen der cultuur voor ons en onze kinderen op de best mogelijke wijze fundeert en van nieuw leven voorziet. Dat blijf ik, omdat ik weet, dat de gedachten en krachten van Hitler, Mussolini, Franco, Mussert en zoovele anderen tegenover het darwinisme, marxisme, bolsjewisme, judaïsme, enz. noodzakelijk komen moesten en een zegen Gods voor de menschelijkheid beduiden; dat blijf ik, omdat ik deze mannen zie als instrumenten Gods, die in den naam van den Almachtige in dezen nieuwen tijd een nieuwe wereld opbouwen, welke door God ons als de grootste genade voor deze en de toekomende eeuw gegeven wordt. De kerk heeft het niet gekund. Ze praatte wel veel maar deed te weinig. God heeft er de kerk niet voor noodig. Maar de kerk staat thans Gods werk tegen. En dat is erger.

Tegelijk blijf ik ook Christen. Ik heb de kerk tenslotte niet noodig om Christen te zijn. Deugt de kerk niet meer, dan doe ik het zonder kerk, maar ik blijf Christen. Christus is méér dan de hedendaagsche kerk.

En Hem blijf ik volgen, ook al laat ik deze kerk in de gegeven omstandigheden noodgedwongen los. Ik ga nu eenmaal niet in een kerk zitten, waar men Zondags niet bidden wil voor deze overheid, voor de leiders van het nationaal-socialisme, voor onze mannen aan het Oostfront.

Liever op Zondag in de kroeg dan in zulk een kerk. Maar dat beduidt niet dat ik mijn geloof loslaat. Ik laat alleen menschen los, doch het geloof houd ik vast, voor 100 pCt. overtuigd, dat het geloof de wereld overwint en dat Christus de weg, de waarheid en het leven is.

En derhalve staat het met den nieuwen tijd en den godsdienst niet hopeloos. Ik gaf een persoonlijke getuigenis. Doch ik weet, dat vele duizenden er precies eender over denken en het zoodoende weer een gemeenschapsgetuigenis wordt.

Zijn wij nationaal-socialisten en christenen en offeren wij *nimmer* het een aan het ander op, dan zullen nieuwe tijd en godsdienst elkander vinden, is het niet vandaag, dan morgen, of overmorgen. Op Gods tijd komt dat. Wij voor ons hebben slechts onze plicht te doen en onze overtuiging te volgen, politiek en religieus. De uitkomst is in Gods hand.

(Dr. H. W. van der Vaart Smit in „Volk en Vaderland")

Engelsch of joodsch?

Hoe diep de joodsche geest in onze zeden, gewoonten en gebruiken is doorgedrongen, blijkt uit de manier waarop de Engelsche koningen gewijd en gekroond worden.

Dit wijdingsritueel is totaal joodsch.

Wij geven hier een paar staaltjes.

Vóór de koningskroning zingt het koor der „christenen" het volgende j o o d s c h e gebed: „Zadock, de priester, en Nathan, de profeet, zalfden Salomon tot koning en geheel het Volk riep: „Lang leve de koning! Amen. Alleluia!"

Intusschen, zoo schrijft het anglikaansche ritueel (het boek der kerkelijke gebruiken) voor, moet de koning zich naar het altaar begeven. Daar neemt hij plaats in den stoel van den heiligen Eduardus, waarin zich 'n steen bevindt. Deze steen is heilig, want.... hierop legde de j o o d s c h e Patriarch Jakob zijn hoofd te rusten, toen hij van de „Jakobsladder" had gedroomd!

Dan nadert de aartsbisschop tot den koning met een schaal met zalf, en hij zalft den koning onder het uitspreken van de volgende gebeden:

„Uwe handen, uw schedel en uwe borst worden met heilige olie gezalfd. En, gelijk Salomon door Zadock, den priester, en Nathan, den profeet, gezalfd werd, zoo wees gij gezalfd, gezegend en geheiligd als koning over dit Volk."

Onder het opzeggen van deze gebeden werd in het jaar 1937 King Georges VI van Engeland, in de Westminster-Abdij te Londen gezalfd.

Tableau!

Zelfs het anglikaansch-christelijke ritueel een j o o d s c h gebedenboek!

(„Volksche Aanval", Brussel)

Geen Joden — geen financieele schandalen

Sedert het Stavisky-schandaal zijn er in Frankrijk geen groote financieele zwendelzaken meer geweest. Dat is geen scherts, maar werkelijkheid, zooals ons onlangs door een hoogen ambtenaar van de ekonomische en financieele afdeeling van het Seine-gerechtshof werd bevestigd. Negentig van de honderd zaken, die dit gerecht vóór den oorlog te behandelen had, waren financieele aangelegenheden, bij de tien overige betrof het ekonomische processen. Tegenwoordig is het omgekeerd: Slechts 10 pCt. zijn financieele processen. Hoe is deze teruggang der financieele schandalen te verklaren? Al is de markt ook eenigszins ingekrompen, er heerscht toch aan de beurs levendige aktiviteit; de industrieele ondernemingen werken op volle kracht, zooals de vermindering der werkloosheid alleen al bewijst, en enorme kapitalen zijn likwide en wachten op hun investatie. De oorzaken van het opvallende afnemen der financieele schandalen moeten daarom ergens anders gezocht worden, en wel vooral daarin, dat een groot deel van de vaste klanten der financieele afdeeling van het Hof verdwenen is. Wij bedoelen hiermee de Joden, wier schadelijke parasietenbedrijvigheid ten einde is.

(„Le Matin", Parijs)

Voor den val van Singapore

Singapore moet en zal verdedigd worden. De inneming van Singapore door de Japanners zou katastrofaal zijn, ja zelfs doodelijk, zoowel voor de verdediging van Indië als ook voor het gebruik van onze steunpunten met het oog op een versterking van onze positie in het Verre Oosten.

(„The Times", London, op 9 Februari, vlak voor den val van Singapore).

Verkiezingen....

(Het onderstaande is naar aanleiding van de presidentsverkiezing in Portugal)

Het Portugeesche volk heeft zijn meening gezegd: Wij willen geen verkiezing, maar wij willen Carmona. Hoe zou een dergelijke presidentsverkiezing in de demokratische landen, in de Ver. Staten of in Engeland verloopen? Zonder twijfel zou er een tumult ontstaan zijn, koortsachtige opwinding, vechtpartijen, schieterijen. Natuurlijk zou men dat allemaal prachtig gevonden hebben, want in deze landen heerscht immers zoogenaamd de vrijheid, en de vitaliteit van het volk moet zich toch uitleven! In Portugal daarentegen heeft men slechts één roep gehoord: Carmona!

(„A Voz", Lissabon)

PRIKKELS

Kapitein Roger, die Winston Churchill met een vliegboot over den Oceaan heeft gebracht, heeft in een persgesprek verklaard, dat het vliegtuig 20 minuten lang door Churchill alleen bestuurd werd, „zonder dat noemenswaardige correcties aangebracht behoefden te worden."

Laat ons eerlijk zijn — ook het Empire kan men Churchill wel twintig minuten toevertrouwen. En de correcties — die brengen de Duitschers wel aan!

Reuter meldde uit Singapore, dat de Britsche regeering verordend heeft, dat rubber nog slechts door haarzelf van Malakka kan worden uitgevoerd.

Zouden de Japanners zich er werkelijk iets van aantrekken?

Reuter meldt uit Montevideo, dat een dekreet, hetwelk den Britten in Uruguay de rechten van een niet-oorlogvoerenden staat toekent, door den president werd onderteekend.

Het is dus ook al in Uruguay bekend, dat de Engelschen hun oorlogen zèlf niet voeren . . . !

De terugtocht van de Britsche troepen op Singapore, zoo wordt aan de Londensche pers gemeld, werd precies op de minuut af ten uitvoer gelegd. Er ontstond geen verwarring en geen vlucht, en er werden ook geen heldendaden verricht.

Dat kan kloppen — want in terugtochten hebben de Britten ervaring, maar in heldendaden niet!

In Londen bevindt zich, naar de Londensche radio bericht, een half dozijn kommissies, die tot taak hebben de richtlijnen uit te stippelen, volgens welke de wereld zal worden georganiseerd, wanneer de Engelschen den oorlog hebben gewonnen.

En er zijn twee dozijn kommissies, die tot taak hebben de richtlijnen uit te stippelen, volgens welke Engeland bovengenoemden oorlog zal winnen!

(Vervolg van pag. 3)

TWEE SOORTEN SOCIALISME

dus, terwille van zijn bestaan, eenvoudig verplicht dit zwendelspelletje mee te spelen! En het publiek is uiteindelijk het slachtoffer van deze liberale, ongeremde geldmakerij.

Wij hopen binnenkort nog het een en ander te kunnen berichten over het beleid van enkele bestuurderen en de toestanden, welke zij met een gerust geweten laten voortbestaan. Voor ditmaal is het genoeg. Wanneer het goedwillende deel van de bevolking meewerkt — en hieraan twijfelen we niet — zullen binnen niet al te langen tijd al deze sociale misstanden van democratischen huize opgeruimd kunnen worden. Mannen, die gedragen worden door den geest, waarvan de W.A. thans blijk heeft gegeven; mannen, die zich één voelen met hun volk en niet willen leven ten koste van dit volk, zullen den plicht van de regenten, welken dezen zoo schromelijk hebben verwaarloosd, dan kunnen overnemen.

AMSTERDAM

Eet mosselen bij VAN DER EIJKEN,
met bier of snaps: dan zal 't U blijken,
dat het een „goden"-eten is.
De prijs is billijk — kom maar kijken:
't wordt geserveerd als bij de rijken —
gewend als men dat van ons is.
Dus ga vandaag naar VAN DER EIJKEN
gij weet bij 't scheiden van geen wijken,
Als 't klokje van elf uur er is.

CAFÉ G. H. VAN DER EIJKEN
VIJZELSTRAAT 49 — TELEFOON 31208

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip:
En bezoekt allen **CAFÉ TRIP**
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

WIJ KOOPEN ALLE SOORTEN
OUD PAPIER
VAN DRUKKERIJEN, FABRIEKEN ENZ.
WED. C. BENDER
RUSTENBURGERSTR. 34-38 - TELEF. 95061

Wat Gorrêe niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrêe
GER. DOUSTRAAT 3-5 - TEL. 20787

EDUARD WESSING & ZOON
ASSURANTIEBEZORGERS
Rokin 88—90, Tel. 30760 en 47844
verzorgen op vakkundige wijze
AL UW VERZEKERINGEN

Zuigers
Wij fabriceeren (gieten)
zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met
olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427, AMSTERDAM-C.

De Verkeers Politie Gids
is het EENIGE politieorgaan, dat
naast vak-litteratuur
blijken geeft
den NIEUWEN TIJD, die wordende
is, te verstaan.
Vraagt PROEFNUMMERS aan de
Administratie: Kerkstraat 375
Amsterdam-(C.) Telefoon 36471

M. ZEILMAKER — AMSTERDAM
Schrijfmachinehandel
Marnixstraat 7 — Telefoon 48616
Levering en reparatie van alle kantoormachines

Gebr. THEUNIS
AMSTERDAM, Lijnbaansgracht 70
vragen te koop
oude vlaggen en/of vlaggendoek
Zijn ook koopers van LOMPEN
EN PAPIER in elke hoeveelheid.
Telefoon 49326

MEUBELEN COMPLETE WONINGINRICHTINGEN GROOTE VOORRADEN LAGE PRIJZEN
huis en haard
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR 77 A'DAM
TEL 31245 - 44825

DEN HAAG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 11652 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- EN SLAAPKAMERS

Gebr. TH. & L. BOERS Mzn.
Geestbrugweg 22 - RIJSWIJK Z-H.
(Holland)
HANDELSMERK MB SEDERT 1889
Import, Engros, Export, Aardappelen, Groenten en Fruit
Telegr.: adres: Embee Rijswijk (Z.H.)
Tel. Den Haag 118648 en 779130 - Delft 1253

Kameraden,
koopt bij kameraden
(adv.)

ROTTERDAM

Voor beter **BROOD en BANKET**
H. C. PELETIER, ROTTERDAM
Benthuizerstr. 91 - Telefoon 41386

UTRECHT

J. H. DE GROOT
Koekoekstraat 15 — UTRECHT
Goud, zilver en horloges
Herstelinrichting

GALESLOOT N.V.
Lederhandel en Schoenmakerij
Vinkenstraat 7
Telefoon 18524 — UTRECHT

H. HAGENS Stoomwasscherij
Gildstraat 159 - Telefoon 11595
UTRECHT
VRAAGT TARIEVEN

Steunt ons Blad

ARNHEM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
aan Kringhuis Arnhem

Koopt niet in jodenzaken

Ondergeteekende ____________________
Straat ____________________
Woonplaats ____________________
wensch een kwartaal* / jaar* abonnement op „De Misthoorn", tegen
een abonnementsprijs van f 1.25 per kw. / f 4.75 per jaar*
bij vooruitbetaling te voldoen

U gelieve over dit bedrag te disponeeren*
Het bedrag wordt binnen 8 dagen op Uw giro
322600 overgeschreven*

Handteekening

* Doorhalen wat niet verlangd wordt

K 2745

HOOG- BETON- WEGEN- **BOUW** Fa. Gebr. **P. en J. REYNHOUDT**
GROND- EN HEIWERKEN
1e WETERINGDWARSSTRAAT 50 d * AMSTERDAM